

Η ΕΘΝΙΚΗ

ΧΑΡΑ

ΕΒΔΟΜΗΘΙΣΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

<p>ΕΤΟΣ Α^{ΟΝ}—ΑΡΙΘ. 2 ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10 ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΡΙΤΗΝ</p>	<p>ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ—ΜΕΤΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙ</p>	<p>ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ: *Εσωτερικού..... Δραχ. 5 *Εξωτερικού..... φρ. 10 Ρωσσίας..... ρούβλ. 5 *Αμερικής..... δολλ. 2 1/2</p>
---	---	--

14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1914

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΦΑΓΙΑΖΟΜΕΝΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ

ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

ΕΜΠΡΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ!

Γεμάτη γόους και στεναγμούς η "Ηπειρος.

Η μέγαυρα Διπλωματία αλυσσοδένει με αλυσίδες σκλαβιάς την Χειμάρων, που δεν εγνώρισε ποτέ υποδούλωσιν, που κατόρθωσε να μείνη αιώνως όρθή μέσα στον ώκεανό της Τουρκοκρατίας που άφριζε γύρω της — σαν κατάρτι πλοίου ναυαγημένου, που δεν κατόρθωσε να τὸ καταπιή δλόκληρο ή θάλασσα.

Και σέρνεται στην ίδια σκλαβιά ή Κορυτσά.

Τὸ Ἀργυροκάστρο.

Η Ἑλληνικολάτη περιφέρεια της Δρυϊνουπόλεως.

Ἄλλ' οἱ Ἠπειρώται ἀκούουν μέσα ἀπὸ τὰ βαθεῖα, τὰ σκοτεινά νερά τοῦ Ἀχέροντος τὰς χορευτρίαις τοῦ Ζαλόγγου που φωνάζουν στὲς μανάδες και τὲς κοπέλλες τὲς τωρινές :

— Πάρτε και εἰς τὸ μαντήλι και ἀκολουθήσατε μας.

Οἱ Ἠπειρώται δὲν θὰ ντρολιάσουν τὸ Σούλι. Ἄν εἰς τὸν τόπον τοῦ Ἄλῃ ἐξεφύτρωσεν ἕνας Κεμάλ ή ἕνας Ἴτζετ ή ὀποιοσδήποτε πασοῦς ή βέης και ἂν ὁ Μπτερνίγος ἀνέβησεν ὡς τέρας δικέφαλον και λέγεται τώρα Σάν Τζουλιάνο και Μπέροτχο δ αὐτὸ εἶναι ἀδιάφορον διὰ τοὺς Ἠπειρώτας.

Θ' ἀποδείξουν αὐτοὶ πόσον διαφέρουν ἀπὸ τοὺς Ἀραβίαις της Τριπόλεως.

Ἄλλὰ χρειάζεται συνδρομή. Πρέπει νὰ συγκινήθῃ τὸ Πανελλήνιον. Νὰ μὴ μείνουν μόνοι των οἱ ἐντόπιοι Ἱερολογίται. Νὰ προστεθοῦν ντουφέκια ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ Πανελληνίου.

Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐρχεται ντροπή, ὅτι ἐτοιμάσθησαν και ἀνεχώρησαν 1000 Σέρβοι φοιτηταὶ διαθέτοντες τοὺς ἑαυτοὺς των ὑπὲρ τοῦ Ἠπειρωτικοῦ ἀγῶνος και οἱ ἰδιοὶ μας φοιτηταὶ ἤρρησαν περισσότερον νὰ σμῆξουν τὴν φάλαγγά των πρὸς ἐκκίνησιν ;

Ο ΠΟΘΟΣ

Ὁ μέγας ὁ Πόθος εἶναι ἀσπίλωτος, πουθενά δὲν τὴ χρίζει τὴ φωλιά, οἱ παῖ, οἱ παλῆ, οἱ φτωχοῦτοι, δὲ βροικεῖ ζῆστα οἱ καμιά ἀγκυλιά.

Στένεται πάντα ἀνάερα μουσούρανος με φρεσῶδες δλάνοιτες πλατεῖες, ἐνάζονται ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ὄρη των κυνηγῶν ἀνθρώπων οἱ σαῖτιτες.

Ἀφώλιστος και ἀμράτατος και ἀδάμαστος, σὰ σῆγερο φαντάει με τὸ φῶς, μα σὰν ἐρχεται ή Νύχτα σιγανή βασι, λάμπει, της Ἀφροδίτης ἀδερφός

Και ἂν τότε εἶδον κάτω αἰματοστάλαγο των κυνηγῶν ἀνθρώπων οἱ σαῖτιτες, δὲ θὰ τοῦ γίνῃ μνημα ή γῆ ἀποπᾶνον του δὲ θὰ κλάψουν κλωνόγυριες λιεῖς.

Ἦ θὰ πῶρ κατάκορα σ' ν Ὀλυμπο νὰ βρῇ τὴν ἀβασιλευτην αἰγῆ, ή καποιαις πάντα νυχτωμένους Κόλασης θὰ ταράξῃ τὴν πόρνη πηγή.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΝ ΠΙΚ-ΝΙΚ

Πρωτεύουσαν εἶναι ὁ γενικός ἀναπληρωτής πάντων Ρακτιδῶν.

Θ' ἀναπληρωθῇ και τὸν Μητροπολίτην ὅταν θὰ πάῃ στὰ λουτρά, και τὸν Βασιλέα ὅταν φύγει γιὰ τὴν Εὐρώπην.

Ἔτσι ἔχουμε Ρακτιδῶν ὀπουργόν των Στρατιωτικῶν, Ρακτιδῶν τῆς Δικαιοσύνης, Ρακτιδῶν των Ἐσωτερικῶν, Ρακτιδῶν ἀρχιστράτηγον, Ρακτιδῶν Διευθύντριαν τοῦ Ἀρσενείου και Ρακτιδῶν... τρέμε Τουρκία!

Θέλουν νὰ ποῦν γιὰ τὸν Γρανίτσαν ὅτι δὲν ἀνοίξει τὸ στόμα του ποτὲ εἰς τὴν Βουλῆν.

Καὶ ἔμεις διαρκῶς... Χασμάται!

Ὁ κ. Γούναρης λέγει ἕνα λογοπαίγνιον διὰ τὸν κ. Τριαντάφυλλον Παπαδάμ, τὸ ὁποῖον δὲν ἀναγράφουμεν, διὰ νὰ μὴν πεισώμησῃ! Τοῦτο μόνον λέγομεν ὅτι ἀνακατεῖ τὰ τριαντάφυλλα, τοὺς κάλυκας και τὰ πέταλά των.

Ὅριστε και ὀλίγη Κοινοβουλευτικὴ ἀριθμητικὴ.

Ὁ Ἀθανασάκης πυγμαῖος οἰονεῖ ή τετραγωνικὴ ρίζα τοῦ κ. Μιχαλακοπούλου. Δεμέρτζης γιγαντιαίων διαστάσεων οἰονεῖ ὁ κύβος τοῦ Μαρκαντωνάκη!...

Ὁ κ. Τσακνίκας, κομμάτι εἰς Βουλῆν. — Ἦλθον, εἶδον... ἐνύσταξα!

Ἐπίγραμμα εἰς τὸν κ. Στράτον: Ἦγουν, τουτέστι, δηλαδὴ ὁ Νικολάκης, ἦτοι ἔπασεν ἀπὸ Ὑπουργός και τοῦπεσε, ... καὶ ή μίτη!

Κ' ἐν κοινοβουλευτικῶν ἀπόρρητον:

Ὁ κ. Πρωθυπουργός ἐθεῖατο τώρα ἐσχάτως και με κομπολόγιον. Ἄγνωστον ἂν ἦτο ἰδιοῦ του, ή τοῦ γείτονος, ή ἦτο τὸ κομπολόγιον... των ἀμυχρῶν μας. Τὸ ἐξεκόνικε με τὸσιν μακαριότητα, ὡσάν νὲ ἔλινε θαρρεῖς τὸ Ἠπειρωτικὸν ζήτημα, δίδων δυὸ ἐπαρχίας ἀκόμη εἰς τὴν Ἀλβανίαν!

Λέγεται ὅτι ὁ κ. Τσακνίκας, τοῦ ἔκαμε τοὺς ἐξῆς στοίχους τοὺς ὀποίους ἀνέγνωσε εἰς δυὸ βουλευτὰς τοῦ Νομοῦ αἰτωλοακαρνανίας.

Αὐτοῦ σου τοῦ κομπολογοῦ, τοὺς κόκκους ἕνα— ἕνα Χάιδευε-μέερος, με παλμούς, με γέλομα με φιλιᾶ!

Μὰ πρόσεξε σὸ μέτρομα, μὴ σλάση ή καθένου, και σκοφασθοῦν και μοναχά σου μείνει... ή θηλειά!

Σκύμος παρὰ καμηλοπάρδαλην. Σύννεφον σκόνης ἀθηναϊκῆς παρὰ στήλην τοῦ Ὀλυμπίου Διός, σφοδρὰ νεύρων, παρὰ ἀταραξίαν μιγαρέ, ὁ Ράλλης παρὰ τὸν Θεοτόκην!

Διαδίδεται μετ' ἐπιτάσεως ὅτι ὁ κ. Λουκάς Νάκος μεταβαίνει ἀνάρτητος εἰς τὴν Ἠπειρον ὡς πρωτοπαλλήκαρον τοῦ κ. Δεμερτζή. Ὁς ἱερεὺς τοῦ σώματος, θὰ παρακολουθήσῃ ὁ κ. Ρακτιδῶν, ὡς ἀναπληρωτῆς ἱερεῶς μὴ ὑπάρχοντος.

Οὐδὲν μεγαλοπρεπέστερον τῆς περιφορᾶς λειτανεῖται ἐν Φλωρεντίᾳ, και τῆς κοιλίας τοῦ κ. Φωτιάδου, εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ Κοινοβουλίου.

Ὡ πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροὶ στὸν κόσμον ἐδῶ κάτω!

Ἐπάρχει Τρικουπῆς, βουλευτῆς! Τὸ εἶξερε κανεῖς ;

Οἱ Γάλλοι ἔλεγον περὶ Μαζαρινῶν: — Γνωρίζε 24 τρόπους νὰ προμηθεύεται χρήματα, ὡν ὁ τιμιότερος εἶναι ή κλοπῆ! Διὰ ποῖον πρῆγην ὀπουργόν, δυνάμεθα νὰ τὸ ποῦμε αὐτό ;

Ὁ κ. Θεοδωρόπουλος διαρκῶς, ὡς κατεπίγουσα ἐπιστολή!...

Τρέχει, τρέχει, τρέχει... που θὰ φθάσῃ αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος ἀκόμα!

Και εἰς διάλογος. — Πῶς σὰς φαίνεται ὁ κ. Βενιζέλος; — Σωστὴ Κίρκη. — Πῶς; — Μετεμόρφωσεν τοὺς χοίρους, εἰς ἀνθρώπους νέους.

Τὸ τραγουδάκι μας. Μετὰ τὴν ἀγγελθεῖσαν παραίτησιν πλέον ἐκ τῆς πολιτικῆς τοῦ κ. Μαυρομαχάλη:

Ἀπὸ τὰ μπετινῆνα πέφτω, πέφτω, γιὰ νὰ σκοτωθῶ και κανέναν δὲν φωνάζει νηῖσάτε τον, γιὰ τὸ Θεό!..

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙ

ΑΠὸ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΜΑΤΙΑ

Δὲν με πλανοῦν τὰ λόγια σου και πειὸ μικρὰ ἀκόμα Ἄν λέει τ' ὄραϊο σου στόμμι Γιὰ μένα ἔδω κα' ἐσεῖ.

Τῶχετε εἰς, ή ἕμορφος Ἐκείνους π' ἀγαπᾶτε Νὰ τοὺς κατηγοράτε Με γλώσσα πειὸ ἔχθρική!

Δὲν με πλανοῦν τὰ λόγια σου Γιατ' ή γλυκειά ματιά σου Μοῦ λέει πῶς ή καρδιά σου Μόνο γιὰ με ποιεῖ

Γιατὶ τὰ λόγια εἰν' ψέματα Κ' εἰν' ή ματιὰ ἀλήθεια, Ἐναι τ' ὄραϊο σου στήθευ Ἐιν' ή καρδιά σου ή ἀγνή. † Κώστας Κρυστάλλης

ΣΤΗΝ...

Ἀνατραφήκαμε μαζί χωρίς ἀγάπῃ ἀκόμα σὲς ἐρημῆς γυρίζοντας και τὰ πνευὰ τὰ δάση τὸ στήθος μου ἀσπίδα της μέσ' τὸν βαρὸ Χειμῶνα. Κι' ὅταν ὁ ἥλιος ἔβγανε νὰ μᾶς χαμογελάσῃ τὸ κεραλάκι δόχησεν αὐτὴν σὰ οὐράνια πλάτη Κι' ἔβλεπα ἐγὼ τὸν οὐρανὸ μέσ' τὰ δικά της μάτια.

Ἐδγας Πόε

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΕΛΕΤΗ

Ἐβλεγεν ἕνας Ἀθηναῖος: — Πηγαῖνον νὰ με λ ε τ ῆ σ ω τὰς ἐφημερίδας. Μολοντί αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος ὠμίλουσεν ὅπως ὁ κύμιος πρόεδρος τῆς Δεξιμενης, ἐν ἀγνοίᾳ του ὅπως ἔλεγε τεραστίαν ἀλήθειαν. Αἱ ἐφημερίδες των Ἀθηνῶν εἶνε δέκα. Οἱ Ἀθηναῖοι διαβάζουν και τὰς δέκα. Ἐτομένως πρόκειαι περὶ ὀλοκλήρου μελέτης:

Ὁ Ρωμῆς διαβάζει ἕνα βιβλίον ὅπως θὰ διόβησεν ἐφημερίδου. Τὴν δὲ ἐφημερίδα ὅπως θὰ διόβησεν ἕνα βιβλίον. Τὸ εἶναι του, ὁ μελὸς του, πίνονται ἀπὸ τὸ στουπόγατρον αὐτοῦ. εἰς τὸ ὀποῖον ἔχει κυθῆ ὀλο, ἀφίνων τὸν καφέν του νὰ κρυώη και μὴ σηκώνων τὸ κεφάλι του οὔτε ἂν ὀβῆ ἐντὸς τοῦ καφενεῖου τὴν μετόμα του ὁ Ραβασόλ, Σεῖς ἔχετε ἀγαζάρε τὴν ἐφημερίδα. Περνοῦν τρία τέσσαρα και ὄχι μόνον αὐτὸς δὲν τὴν τελείωσε, ἀλλὰ ἐνθ' ἐφθασε σὸ τέλος... τὴν ξαναρχίζει. Ὅαν τὴν πάρετε εἰς, θὰ κάμειτε τὸ αὐτὸ και θὰ ὑπάρχη πάντοτε ἕνας ἀνθρωπος εἰς τὸ βάθος τοῦ καφενεῖου περιμένων και ἀπελπισμένους. Διὰ τὸ ἀδιάβασε μόνον τὰ ἐνητὰ φύλλα των Ἀθηνῶν και τοῦ λείπει τὸ δέκατον.

— Τί ἔκανες ὡς τὰς ἕνδεκα ἔξω; — Ἐδιάβαζα ἐφημερίδες, ἀπαντᾷ ὁ σῦνυγος. Τὸν ἀνθρωπον αὐτὸν ἂν τὸν σκίσετε θὰ τὸν βρῆτε παρ' ἡγεμισμένον μετὰ ἔξῃς δέκα πολιτικά ἄγθρη. Εἰς οἱ χρονογραφήματα. Τριακοσίας εἰδήσεις. Δέκα σελίδες περὶ τοῦ πῶς; δὲν ἐληγοροφῆθησαν οἱ ρεπόρτερ τί ἔγεινεν εἰς τὸ χθεσινὸν ὑπ' ἡγεμῶν συμβούλιον. Ἀγγέλλιας. (Μερίκοι τὲ, ξεύρουν ἀτέξω). Τριάκοντα ἀναγνώσματα. Σταδιά, μαχαίρας, φαλλίδι, κομπούρα, γοητείας περιχομῆνας εἰς τὰ τελευταῖα ταῦτα. Και περὶ τὰς πενήντα (διὰ νὰ εἴτωμεν μικρὸν ἀριθμὸν) ὀνομαστικᾶς ἀπολύσεις.

Ἦ στρουθοκάμηλος τρώγει πέτρας και τῆς χωνεύει. Λαὸς ὅμως μασησας τόσοσιν ἐντυπον χάτην και οὐδέποτε παραπο εθεῖς εἰς τὸ δυστεψί δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ θαναμάξῃ τὴν λεπτομέρειαν ταύτην τῆς ζωολογίας. Καθὼς ξεύρω οἱ ἄλλοι λαοὶ διαβάζουν ἐφημερίδα. Μόνον ἕνας τὴν μελετᾷ, ὁ ἑλληνικός. Ἦμποροῦσε νὰ καταβροχθίσῃ δέκα φύλλα ἀκόμη, και εἰς οἱ εἶν ἔαν ἔθρησκ!

Κά τοις Ἐλλην ἀπελθῶν τοῦ κόσμου τούτου, εἰς τὸν ὀποῖον ὄνηξεν ἕνα ἑνάρετος, ἐτοποθε ήθη εἰς τὴν χλοερντέραν γωνίαν τοῦ Παραδείσου. Και ὅμως ὁ Ἅγιος Πέτρος καθὼς λέγει ή παράδοσις, τὸν ἔβλεπε μελαγχολικόν.

— Σοῦ λείπει τί τοις; Εἶπεν ὁ Ἅγιος. — Ἐρημερίδες. — Μιροεῖς νὰ ἐπανελθῆς, ἂν θέλῃς, εἰς τὴν γῆν και νὰ τῆς διαβάσῃς, ἀλλὰ θὰ ἔχῃς νὰ ὀπισθῆς πάλιν τὰ ἐγκόμομα βάσανα και ἐξ ἄλλου εἰς τὴν Ἑλλάδα τώρα πολεμοῦν. Τί προτιμᾶς; — Ὅτι μείνω ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἕλλην, ὁ ὀποῖος ἦτο πλούσιος. Ἄν εἶνε ὅμως δυνατὸν ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ βλέπω τοὺς Ἕλληνας ὄσοι μπαίνουν εἰς τὸν Παράδεισον. Αὐτοὶ θὰ ξεροῦν τοῦλάχιστον πῶς ἐτελείωσαν τὰ ἀναγνώσματα που εἶχα διακόψει.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος συγκατένευσε, μὴ παραλείψας ὄμως; και νὰ προσδέξῃ.

— Νὰ εἰσαι βέβαιος πῶς δὲν ἐτελεῖσταν.

Π.

Ἦ μαμὰ — Πάρε παιδί, τὸ νέο σου βιβλίον Ἄκου, στοιχίζει δυὸ φράγκα. Θὰ τὸ ἀνοίξῃ καθόλου; — Ὅχι μαμὰ.

Ἦ μαμὰ — Ὡς πάλι τὰ ἴδια; Θὰ τὸ κλείσῃς και αὐτὸ στο συράκι, σάν τὸ περσινὸ; — Ναι μαμὰ.

Ἦ μαμὰ. — Και τὸ λὲς με τόση ἀπάθεια; — Μα δὲν μοῦ εἶπες, μομὰ, πῶς; τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ λένε τὴν ἀλήθεια;

Ἦ μεγαλειετῆρα βλακεία που δύναται νὰ ὀπαρῆ!

— Ν' ἀγοράσῃς φορητόλι με τὸ τελευταῖο σου φράγκο.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ἐξακολουθοῦμεν σήμερον τὴν παρουσίαν διαφόρων προσώπων τῆς κοινωνίας μας δρώντων εἰς τὰς ἐπιστήμας τὲς τέχνας τὰ γράμματα και τὴν πολιτικὴν.

Οἱ Τοῦρκοι ἀργισαν νὰ ἀγριεῖσουν πάλιν, Θέλουν Χίον, Μιτωλήνην, Ἀθῆμον, Τένεδον και Καστελόριζον. Τὴν Χίον και τὴν Μιτωλήνην τὴν θέλουν γιὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, λένε. Τὴν Τένεδον γιὰ τὰ στενά. Και τὸ Καστελόριζον γιὰ νὰ τὸ κάνουνε πλάφι!

Και ὁ σχετικὸς διάλογος: — Εἶδε; λοιτὸν ὁ Ἐμβέρ! — Ναι φοβερό; — Μέγας! παρὶ τῆς! — Ὑπέροχος. Δὲν θὰ ἦσυχάσῃ ἂν δὲν ἔμμερ-δῆσῃ τὴν Τουρκία!

Ὁ Ἀγγλικὸς Τύπος ὀνόμασε Πίτ, τὸν κ. Βενιζέλον.

Ἔχουμε λοιτὸν Πίτ τὸν κ. Πρωθυπουργόν και Κοτταπήτ τὸν κ. Μαρκαντωνάκην.

Ἄλλο γεγονός τῆς ἐβδομάδος εἶναι ὅτι ὁ κ. Μαυρομαχάλης περὶ δὲν θὰ πολιτευθῇ και ὅτι τὸ κόμμα του ἀπεσυνητέθη.

Και ἡκούσθη ὁ ἐξῆς διάλογος: — Λοιτὸν αἰεῖ, ἀπεσυνητέθη; — Τέτοιο γοῆρμι, ὄπου ἦταν!...

Ὁ κ. Βενιζέλος ἐδήλωσεν εἰς τὸ Λονδῶν δὲ κοινῇ γνώμῃ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ἑλλάδα, και δὲ τὰ πάντα ἀγεῖ και φέρει ὁ Πρωθυπουργός.

Ὅχι πλέον, Κράτος τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ Κράτος τῆς... Βενιζελλῆδος!

Μετὰ τὸ τέλος τῆς Εὐρωπαϊκῆς περιοδοῖας τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ

— Και τώρα που ἄλλοῦ νὰ πάμε Κλέαρχε; — Στὴν... Τραπεζοῦντα!

Κατὰ χθεσινὰς εἰδήσεις ή Τουρκία ἠγόρασεν ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἱταλίαν, ἐκτὸς τοῦ καταβρομικου που γράφημα προχθὲς και τρία... ἀπληταγορά!

ΕΠΙΤΑΦΙΑ

Στὸ Τζαμί

Ἐνθάδε κείται τὸ Τζαμί ἀσχήμας ἵπαιτος που πρόκειται νὰ γκρεμισθῇ ... καὶ ἂς θυφεται ὁ αἶτιος

Στὸ Μενδρεές

Ἐνθάδε κείται ὁ Μενδρεές με βάσανα και πόνοσς που σ' ἐνα μῆνα μάτια μου θὰ μᾶς ἀρῆσῃ χρόνος.

Ὁ μικρὸς Παῦλος μετρεῖ τὸ λίγα λεπτά του, ἐνθ' ἔξαφνα βλέπει νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ σπίτι ἕνας παλιὸς φίλος του μπαμπά του.

Μόλις τὸν βλέπει τρέχει με διαβολικὴ ταχύτητα νὰ κρύψῃ τὸν θησαυρὸ του.

— Γιατὶ τρέχεις Παυλάκη, τοῦ φωνάζει ὁ φίλος, φοβάσαι μὴ σοῦ κλέψω τὰ λεπτά;

— Ὅχι, ὄχι, ἀλλά... — Τί;

— Μήπως μοῦ φᾶς, διατὶ ὁ μπαμπᾶς λέγει συχνὰ δὲν οὐ μιά φορὰ ἔφαγες 20,000 φράγκα.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Οἱ Τοῦρκοι ἀργισαν νὰ ἀγριεῖσουν πάλιν, Θέλουν Χίον, Μιτωλήνην, Ἀθῆμον, Τένεδον και Καστελόριζον.

Τὴν Χίον και τὴν Μιτωλήνην τὴν θέλουν γιὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, λένε.

Τὴν Τένεδον γιὰ τὰ στενά. Και τὸ Καστελόριζον γιὰ νὰ τὸ κάνουνε πλάφι!

Και ὁ σχετικὸς διάλογος: — Εἶδε; λοιτὸν ὁ Ἐμβέρ! — Ναι φοβερό; — Μέγας! παρὶ τῆς! — Ὑπέροχος. Δὲν θὰ ἦσυχάσῃ ἂν δὲν ἔμμερ-δῆσῃ τὴν Τουρκία!

Ὁ Ἀγγλικὸς Τύπος ὀνόμασε Πίτ, τὸν κ. Βενιζέλον.

Ἔχουμε λοιτὸν Πίτ τὸν κ. Πρωθυπουργόν και Κοτταπήτ τὸν κ. Μαρκαντωνάκην.

Ἄλλο γεγονός τῆς ἐβδομάδος εἶναι ὅτι ὁ κ. Μαυρομαχάλης περὶ δὲν θὰ πολιτευθῇ και ὅτι τὸ κόμμα του ἀπεσυνητέθη.

Και ἡκούσθη ὁ ἐξῆς διάλογος: — Λοιτὸν αἰεῖ, ἀπεσυνητέθη; — Τέτοιο γοῆρμι, ὄπου ἦταν!...

Ὁ κ. Βενιζέλος ἐδήλωσεν εἰς τὸ Λονδῶν δὲ κοινῇ γνώμῃ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ἑλλάδα, και δὲ τὰ πάντα ἀγεῖ και φέρει ὁ Πρωθυπουργός.

Ὅχι πλέον, Κράτος τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ Κράτος τῆς... Βενιζελλῆδος!

Μετὰ τὸ τέλος τῆς Εὐρωπαϊκῆς περιοδοῖας τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ

— Και τώρα που ἄλλοῦ νὰ πάμε Κλέαρχε; — Στὴν... Τραπεζοῦντα!

Κατὰ χθεσινὰς εἰδήσεις ή Τουρκία ἠγόρασεν ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἱταλίαν, ἐκτὸς τοῦ καταβρομικου που γράφημα προχθὲς και τρία... ἀπληταγορά!

ΣΤΡΙΚ—ΣΤΡΑΚ

ΑΝΕΥ ΘΕΙΟΥ ΚΑΙ ΦΩΣΦΟΡΟΥ

Στὸ Τζαμί

Ἐνθάδε κείται τὸ Τζαμί ἀσχήμας ἵπαιτος που πρόκειται νὰ γκρεμισθῇ ... καὶ ἂς θυφεται ὁ αἶτιος

Στὸ Μενδρεές

Ἐνθάδε κείται ὁ Μενδρεές με βάσανα και πόνοσς που σ' ἐνα μῆνα μάτια μου θὰ μᾶς ἀρῆσῃ χρόνος.

Ὁ μικρὸς Παῦλος μετρεῖ τὸ λίγα λεπτά του, ἐνθ' ἔξαφνα βλέπει νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ σπίτι ἕνας παλιὸς φίλος του μπαμπά του.

Μόλις τὸν βλέπει τρέχει με διαβολικὴ ταχύτητα νὰ κρύψῃ τὸν θησαυρὸ του.

— Γιατὶ τρέχεις Παυλάκη, τοῦ φωνάζει ὁ φίλος, φοβάσαι μὴ σοῦ κλέψω τὰ λεπτά;

ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΤΩΜΕΝΟΥΣ ΚΑΜΠΟΥΣ

Όταν μετά την μάχη του Κουστουρίνου, οι στρατιώται απηρθημένοι από τον πόλεμον την πύρην την καταγίδα, κόκκινοι και ιδρωμένοι, με λάμψη εις τα μάτια τους και περιφάνεια νίκης εις το μέτωπό τους, έστρώθησαν στον άγχο μύρο και μαρουνησμένο, από τον ήλιο, κάμπο γιά να κοιμηθούν, κοντά εκεί όπου έτριξαν τα ξερόκλαδα εις της φωτιές, μιά μυστική ψιθυριστή κουβέντα άρχισε, ψιθυριστή όπως κάθε λόγος μεγάλου θαυμασμού και σεβασμού μεγάλου.

Έλεγαν γιά τον «συνταγματάρχη» που γλύστρασε ο θάνατος επάνω του, όπως η σταγόνας της βροχής σ' ένα χαλκοματένιο άνδριάντα. Γιά τον παλληκαρά συνταγματάρχη που έφριμάζε εις του πόλεμου την βουή και παρέσνευε από την όρμη του τους στρατιώτας του όπως το άφρισμένο το ποτάμι τά έβλα της κατεβασιάς. Πρώτους πάντα με το σπαθί στο χέρι, μέσα εις τον βολών τον φοβερό καταγισμό και τον όρβιδον την φοροτύνα.

Τόν είχαν περιβάλλει με μιά υπεράνθρωπο ιδιότητα και κοντά εις την λεοντόθυμον παλληκαριά του, έγειναν λιοντάρια ήρωες κι' αυτοί. Κ' έτσι χυθίχανε επάνω, τρελλοί, μανιακοί, σαν σίφουνας, ένα κουβράι άνθρώπων και λογχών, κι' εκβαλιόκουσαν γεμάτα τά κανόνια του πυρηνίου τον θάνατον φουοσσαν.

Κι' ο Παπούλας τότε, δακρυομένο, αναλυμένο σε δάκρυα ζεστά, ο σιδερένιος και άσυγκινητος αυτός, άρχάλισε κι' έβήλησε από ένδοξοισμώ στα ίδρωμένα μέτωπά των, όσους στρατιώτες βρήκε εμπροστά, που άρχιζαν από της μάχης το έρθερο το βράσιμο, θαρρείς, και του κινηρητού την θέρημη!...

Ο ήλιος έγειρε πίσω από το Κιλκίς κοκκινίζοντας τα συννεφάκια, σαν να πιτούισε τον ουρανό με αίματηρές κηλίδες.

Αντικατόπτριζε, ένόμιζε κανείς, ο ουρανός σε φωτεινή εγκατόπτριση, απόθεώνοντας το αίμα που έβρασε, σαν κόκκινη βροχή, το αίμα που άφθονο τρείς μέρες τώρα χύνεταν, στη γη τη δυνασομένη. Ο ήρωικός διοικητής του Έκτου Άλεξόπουλος, άγριος άκόμα, χαλκοματένιος, από το κάψιμο της άνδροφαγού μάχης, έγύρισε μέσα στους τραυματίες. Ο κάψιος γεμάτος από σώματα με σπαραγμένες σάρκες. Είχαν συρθη οι πληγωμένοι ο ένας προς τον άλλον μεθυσμένοι από το κόκκινο μεθύσι άκόμη του πολέμου, και έλεγαν γιά λεπτομέρειες της μάχης, σαν να μην ήσαν δικές τους ή πληγές, σαν να μη ήτο αίμα τους το άλυτο ρεϊθρο που έτρεχε από πάνω τους, στάζοντας θερμή, ζεστή και κόκκινη στο χώμα την ζωή τους.

Ο τόπος όλος μύριζε μιά αιμάτινη, μιά ναυτιώδη μυρωδιά, μιά μυρωδιά χασάπισου μεγάλου. Γυρμένος σε μιά άγριαλαδιά, κίτρινος, νεκρωμένος ο Ζέρβας, ένας στρατιώτης άπ' τη Ρουμέλη, ψυχομαρούσε, το στήθος του κόκκινο από της πληγές, και το αίμα του ανιάει έτρεχε από το νεκρωμένο το κορμί του. Τα γαλιανά τά μάτια του άλλου εγγάριον και έσβηναν και άλλου πέθανε ζωή και άκτινοβολούσαν με πυράδα που σε φρόβιζε.

Κουράγιο, κουράγιο παιδι μου και τώρα θά σε μεταφέρουνε.

Πάω, κρη φέρουν τίποτα; τί θέλουν να με σκόσουν.... "Ας μ' άφήσουν να ορβύσω εδω γιά!

Θέλεις να σου φέρουν τίποτα; Τί να θέλω κρη διοικητά... "Ηθελα μιά ψυχή να εχ' άκόμα.... Μιά εχαι και την έδωσα, δεν εχαι δυό.... "Αν εχαι κι' άλλη κι' εκείνη, γιά την πατρίδα θά την έδωνα....

Το πρώι, που σαν δάκρυ έσταζε άπ' τη άγριατηδιά ή λαμπερή δροσουλά ένα παλιμάρι έβλαψε θαρρείς, που ξυλιασμένο έκαιτο βαθειά εις τά ριζιά της....

Μέσα σε μιά πατουλά εις το Κιλκίς ένας άναστεναγμός ακούγεται.

Τρέμουν τά φρυγμένα από τον ήλιο φύλλα, σαν κάτι να κουνιέται μέσα τους, μιά τίποτε δεν διακρίνεις.

— Είναι κανείς αυτός; — Ένας βαρεμένος που σήθηξε έως εδω. Συνάδελφε πεθαίνω, μιά πές μου ενιχόσημε; Τι έγειναν οι Βούλγαροι; — Τους κνηγούν οι εΰζονοι εμπρός, μιά ποιος είσαι που πνίγηκες στ' άγκάθια σαν σκωτζόχοιρος;

Παραμερείς τους κλάδους που είναι σαν δενδρογαλιές χονδροί και κάτι ξεχωρίζεις, σαν τούλια να είναι σε μιά άκορη σοφισμένα. Τα τούλια πέρουνε ζωή, κινούνται και μιά γνωστή μορφή, άγνή από την λαβωματιά και πικνωμένη από γένεια, εμπρός σου ξεπροβάλλει. Γνωρίζεις τον Βογέα, της Ίονικης με τοακισμένα από σφαίρες και τά δυό του πόδια. Βαρέθηκε κατακωμένος κι' άπέμεινε 'κει πέρα. Του ήλιου ή λάμψη τον χτύπησε εις το κεράλι και τον ένόμισαν νεκρόν. Όταν συνήλθε από της νύχτας την δροσιά έσώθηκε έως την πατουλά, κι' εκεί εγγάθηκε μέσα στ' άγκάθια. Τα αίματα είχαν ξεραθεί στο παντάλονι του σαν μουσαμάς και έμύριζαν. Νερό δεν είχε γιά να πη και είχε ξεραθή ο λαμιάς του κι' ή γλώσσα του, καρκάναςε και ή πληγή τον σφάζαν και όμως δεν ρωτούσε άλλο τίποτε.

— Λοιπόν νικήθηκαν οι Βούλγαροι; — Πάνε κατά διαβόλον! — Ο τραυματίας στά ίδρωμένα μέτωπά των, όσους στρατιώτες βρήκε εμπροστά, που άρχιζαν από της μάχης το έρθερο το βράσιμο, θαρρείς, και του κινηρητού την θέρημη!...

— Λοιπόν νικήθηκαν οι Βούλγαροι; — Πάνε κατά διαβόλον! — Ο τραυματίας στά ίδρωμένα μέτωπά των, όσους στρατιώτες βρήκε εμπροστά, που άρχιζαν από της μάχης το έρθερο το βράσιμο, θαρρείς, και του κινηρητού την θέρημη!...

Στη μάχη της Γευγελής, με μιά χούφτα παλληκαριών γενναίων, γενναία μάχεται ο ταγματάρχης ο Νταλιάνης. Δεξιά δεκαπλάσιοι κομητατζήδες τον βαρουν, κι' άριστερά σαν καταγίδα κεραυνόν τά Βουλγάρικα κανόνια μπουμπουνίζουν.

Η σφαίρες πιπίζονε την γη, σαν χονδρές σταγόνες σε μεγάλο πρωτοβρόχι, και ή όρβιδες σκάβουν το χώμα, άνοίγουναι τρύπες σαν μνημάτα μικρών παιδιών. Όρες οι στρατιώται πολεμοΰν χωρίς να πνούν νερό διόλου και τρείς φωτιές τους καινε και τους τοιστριζονε. Ο Θύμιος ο Βαρνάβας, ένας έθελοντής, πίσω από μιά πλάκα νεκροταφείου Τουρκικού, ρίχνει και τραγουδάει...

Γλυκός ποθός ο θάνατος ποθώετ από το βόλι....

Στεγροελα, σαν φωνή Θεού, ακούγεται του Νταλιάνη ή φωνή και λάμπει το σπαθί που τ' άνεμίζει:

— Φωτιά, παιδιά μου, και τους φάγαμε. Βαρείτε και τοακισάν!...

— Από φοι τ' ά, κατετάνιε, του λέει ο στρατιώτης Παπαζηρίστου, όση θές, λίγο... νερ ού να μιά φωνάξής!

— Νερό... διψάτε... έχει ο Θεός...

Κ' είχε ο Θεός από ψηλά, από τον γαλάζιο θόλο. Με ένα ορέκασμα, σαν σκούξιμο μικρού παιδιού, πέρασε από πάνω μιά όρβιδα. Έχτύπησε ένα κουφωμένο δένδρο εκεί κοντά, το έσχισε σε δύο, έτίναξε τά σελήθηρα του δεξιά κι' άριστερά κι' έχώθηκε με λίσσα μέσ' στο χώμα, σηκώνοντας σύννεφο κονοορτώ και σκορπώντας μ' ένα χαλφίδιο φλετούρισμα της σιδερένιας της βολίδας.

Ο Βαρνάβας χώθηκε στα χώματα: — "Ανάθεμά σε και με λέρωσες και με τί κουστοΰμι θά μπω στη Γευγελή κατόπι;

Όσοι ήσανε εκεί κοντά όλοι γυρίζονε να ίδουν μη σκότισσε κανέναν ή όρβιδα.

Μά από τά χώματα που άναπετάχθησαν και από τά σπικατά του κουφωμένου δένδρου που σχισθησαν, ένας κοχλακισμός ακούστηκε και γάργαρο νερό άνεπήδησε και με χύμα δυό παιγνίδια χίλισε σε κάτω, στο μαρουνησμένο από τον ήλιο χώμα. Η όρβιδα εΰρηξε μανά νερού και άνοιξε πηγή και δρόσιμα στους μαχομένους.

Και τότε όλος ο στρατός κουβράι, με ένα πρωτόγενο ορέκασμα χαράς έπεσ' άπάνω στη πηγή ροφώντας, ποτίζοντας την ζωή που θερίζωτανε, ένθ επάνω τους έβρεχε θανατερό μολφβδινό χαλάζι ο

εχθρός και έτρεμε από τά μπουμπουνιτά των κανονιών, ο τόπος!...

Σε λίγη ώρα οι Βούλγαροι σαροθήσαν σαν από κακό δρολάτι, έχόσανε και τά κανόνια τους και κνηγηθήσαν άμειλκτα:

— Ως του διαβόλου τη μάνα!... — Είχε ο Θεός!...

Άπάνω προς τά βορεινά της Στρούμνιτσας κάιτο από ένα ζοφωμένο πένκο με μαύρες φύλλωσες, χαροπαλαίει ο Παπούλας από μιά κακή άρρώστεια χτυπημένος. Το σώμα του έξήλασε σχεδόν, τά μάτια του έσπληώθησαν, το δέρμα του έμυρίσσε και μόλις ή γλώσσα του τρανιλιζει. Άίρνης βλέπει το σύνταγμα του να φοροτύνεται τους γυλιούς, τά ζώα να σελούντα, τά άντίσσηνα να πέφτουνε και της φωτιές να σβήνουν. Άνεταράχθη και έγύρισε ρωτώντας το γκατό του τον Παπαδόπουλο με τά σελήθρα από την νόσον μάτια.

— Σύνταγματάρα μου, ή μεραζία προχωρεί, βαδίζει επάνω ύψηλά εις τά στενά της Κρέσνας.

Συνεκέτρισε όλην την ψυχή στο στόμα του και έτραούισε όλίγα λόγια:

— Φεύγει χωρίς να την ακολουθήσω εγώ!... Φονάξτε τον μεραζιο άμέσως.

Μά ή νόσος τον εκρατούσε εκεί γερά κι' ο Μέραζος ήταν άνίσχυρος να του κάμη τίποτε, προχωρώντας και αυτός εις την σελήθρα και σιδερένια άνάγκη. Γύρισε μόνον λίγο και τον κύταξε:

— Μά κλαίς, συνταγματάρα!

Και ο Παπούλας με όδυνουσι σπασμούς έφριθόσε αυτά τά λόγια:

— Κλαίω γιατί σεζ πάτε γιά να πολεμήσητε κι' εγώ μένω 'δω πέρα!...

Χτυπιούνται μέσα στους δρόμους της Θεσσαλονίκης. Η φωτιά άναψε σε δεκαεφτά μεριές. Κλεισμένοι οι Βούλγαροι, σαν τά ποντίκια τρύπασαν εις τά βαθειά κατόγια, χωρίς και να πυροβολούν. Μόνον στο Τερεκι και στην Άγιά Σοφιά άμύνονται όλίγο. Οι δικοί μας τρέχουν άπροσφύλακτοι και σπάζονε της πόρτες. Τρομασμένοι παραδίδονται πετώντας τά όπλα και σταυροκοπούμενοι. Μονον ή Άγιά Σοφιά δεν πέφτει. Μ' εύλάβεια οι δικοί μας την πολιορκούν και προσέχουν να μη την χτυπήσουνε και την παληά την εΰμορφη της θίζουν.

Το βράδυ μιά τρυπα άνοιχουν σε μιά παληομάνδρα οι εΰζονοι κι' οι Κοητικοί και πέφτουν μέσα σαν λιοντάρια. Λογγομαχία γίνεται στις πλάκες του ναού που κοκκινίζουν από το αίμα. Μουγκρίζουν σαν βουβάλια οι Βούλγαροι, πέφτουν βαρείς κάτω στις κρύες πέτρες. Τρίζουν τά δόντια τους και ξεψυχούν κάτω από της άγριες εικόνας της άτάραχης που παραστέκουν άπ' επάνω του καθαριού το έργο, σαν να εύλογούν. Κνηγήμενος από έναν εΰζωνα, ένας Βούλγαρος χονδρός, με πλάτες σαν νταμάρι, πετά το όπλο του και πέφτει άγκαλιάζοντας του προχείρου τέμπλου της εικόνας. Μεθυσμένος από του πολέμου την μανία ο εΰζωνος έπέρχεται με τη λόγχη ύψωμένη να τον τριπήση, να τον καρφώση σαν αντίχριστο, εκεί επάνω εις της εικόνας, όταν το χέρι του πνάνει ο έπιλοχίας:

— Μή μωρέ!... "Ας τον και είνε στους βρομους!

Ο εΰζωνος πρό των βομών σταμάτησε. Ο Βούλγαρος έσώθη.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η ΜΟΔΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΕΙΣ ΤΗΣ Κ. ΝΤΑΟΠΟΥΛΟΥ

Τά φορέματα του περιπίτον — Τό άγγλικό κοστοΰμι. — Τό πλέον έμορφο και τό πλέον σεμνό — Η κ Κασαβέτη. — Η της Άνοιξως. — Ποία θά είναι. — Η Άθηναία στο σπίτι της και στον δρόμο. — Όχι έξωφρενισμοί.

Στεζόμεθα εις την σελίδα των κοστοουμιών του περιπίτον.

— Αυτά, λέγει, είναι τά τελευταία όλων. Είναι μόδα άγγλική. Πολύ έμορφα, καθώς βλέπετε, και πολύ, πολύ σεμνά.

Προτιμούνται τά γκρι οργωτά γαρώματα ή τά

Τά μοναδικά Έγγλέζικα κοστοΰμα του περιπίτον, τά όποια συνηθίζονται τώρα ά πλά, κομψά, χαριτωμένα.

Είναι τά μόνα κοστοΰμα τά όποια συνηθίζονται τά άριστοκρατικά σπίτια γατι είναι πολύ, πολύ σεμνά και κρατούν μεγάλην θεμελιότητα.

καφέ. Ο γκαζι γαρνίρεται με μαύρο πότ-σουά. Είναι τι μόνα που συνειθίζονται τώρα. Έγω ζήκει πολλών κυριών. Σά; άνα ρέμο μόνον την κ. Καταρέτη.

Εΰριπτόμεθα πράγματι πρό μιάς μόδας πολύ έμορφης. Η είκων την όποιαν δημοσιεύωμεν δείχνει πόσον έμορφα ταιριάζουν τα έγγλέζικα κοστοΰμι διε τον περιλάτον.

Το δεύτερον κοστοΰμι είναι μ' ένα κουματί, άγκιστόν εμπρός, γαρώματος γκρι-περλ. Ο γκαζι γαρνίρεται με άσπρη γούναν,

Η δευτέρα είκων μιά παρουσιάζει πλέον έμορφη και πλέον πολυέλιζον κοστοΰμι του περιπίτον. Είναι γαρώματος βε-ρόζ. Ο γκαζι

Κυρία της εποχής βαδίζει πρός τον τάφον. Άρχα ή γρήγορα θά καταγορηθή.

Αυτά λέγει ή κ. Νταοπούλου σσημένη επάνω εις τας εικόνας της μόδας, της γυναικείας μόδας; ή όποια προχωρεί, προχωρεί πάντοτε με έξωφρενικήν ταχύτητα.

Η Άννης ΛΟΥΛΑ Πς.

Η έσθής του σπιτιού. — Τά κτυπητά χρώματα. — Γιά κάθε γούστο και κάθε ιδιοτροπιάν.

Εξείνω που πρέπει κάθε κομψή κυρία να προσέχη περισσότερο, είναι ή οικιακή έσθής. Με λίγο δε γούστο μπορείτε να κάμτε μίαν θαυμασίαν όμορπαν και να ικανοποιήσητε την ιδιοτροπιάν σας. Γιατί σάς επιτρέπουν οι νόμοι της μόδας να άπομακρυνήτε όσον θέλετε από τας λεπτομερείας της, και να όώσετε το πεύ ιδιότροπο σχήμα ή γαρώμα εις την έσθητα σας. Άρχαί να ξερετε καλά τι σας πηγαίνει και τι δίδει περισσότερη χάρι στο σώμα σας.

Συνειθίζονται πολύ οι οικιακαί έσθητες σχήματος κημονό, σταυρωτές εμπρός. Γίνονται δε από βαμβακερό κρεπόν, κρη-ντε-πέν και ισουλιέν. Και γαρνίρονται από γούνα περδ μαρμπού κτλ.

Εις τας άδυνάτους πηγαίνει όραώτερα, όρματα με άρχαίον έλληνικόν σχήμα ή άρχαίον αϊγυπτιακόν. Όσο γιά τά χρώματα προτιμούνται πάντοτε τά ζωηρά και τά πεύ κτυπητά. Ο χωματισμός του γαρνιμέντου πρέπει να είναι τελείως άντίθετος με το χρώμα του ύφουςματος. Όσοι δεν συνειθίζετε να φορθετε κούσε μέσα στο σπίτι να προτιμάτε ως σχήμα διά την όρματα σας το Empire ή το Directoire.

δύσκολον να άπαντήση κανείς επάνω στα φορέματα των κυριών τίποτε τό τρελλό. Τα κίππος τραφημένα φορέματα είναι οι όρμπετες του σπιτιού ή του χορού. Πολύ άνοιχτά, πολύ πεταχτά. Άλλά την στιγμήν που θέλει μιά κυρία να παρακολουθή την έγγυώδη δρόμον της μόδας, δεν μπορεί να κάμη άλλους, παρά να τά φορέτη....

Άκόμη να σάς πώ ότι, ή γούνα του γκαζι

Κυρία της εποχής βαδίζει πρός τον τάφον. Άρχα ή γρήγορα θά καταγορηθή.

Αυτά λέγει ή κ. Νταοπούλου σσημένη επάνω εις τας εικόνας της μόδας, της γυναικείας μόδας; ή όποια προχωρεί, προχωρεί πάντοτε με έξωφρενικήν ταχύτητα.

Η Άννης ΛΟΥΛΑ Πς.

Η έσθής του σπιτιού. — Τά κτυπητά χρώματα. — Γιά κάθε γούστο και κάθε ιδιοτροπιάν.

Εξείνω που πρέπει κάθε κομψή κυρία να προσέχη περισσότερο, είναι ή οικιακή έσθής. Με λίγο δε γούστο μπορείτε να κάμτε μίαν θαυμασίαν όμορπαν και να ικανοποιήσητε την ιδιοτροπιάν σας. Γιατί σάς επιτρέπουν οι νόμοι της μόδας να άπομακρυνήτε όσον θέλετε από τας λεπτομερείας της, και να όώσετε το πεύ ιδιότροπο σχήμα ή γαρώμα εις την έσθητα σας. Άρχαί να ξερετε καλά τι σας πηγαίνει και τι δίδει περισσότερη χάρι στο σώμα σας.

Συνειθίζονται πολύ οι οικιακαί έσθητες σχήματος κημονό, σταυρωτές εμπρός. Γίνονται δε από βαμβακερό κρεπόν, κρη-ντε-πέν και ισουλιέν. Και γαρνίρονται από γούνα περδ μαρμπού κτλ.

Εις τας άδυνάτους πηγαίνει όραώτερα, όρματα με άρχαίον έλληνικόν σχήμα ή άρχαίον αϊγυπτιακόν. Όσο γιά τά χρώματα προτιμούνται πάντοτε τά ζωηρά και τά πεύ κτυπητά. Ο χωματισμός του γαρνιμέντου πρέπει να είναι τελείως άντίθετος με το χρώμα του ύφουςματος. Όσοι δεν συνειθίζετε να φορθετε κούσε μέσα στο σπίτι να προτιμάτε ως σχήμα διά την όρματα σας το Empire ή το Directoire.

Τό μανσόν σας. — Άλλοτε και τώρα. — Η γυρλάντα με τά άνθη.

Τό μανσόν σημερον έγινε άπαραίτητον έξάρτημα της γυναικείας τουαλέτας. Έως τώρα ήλλαζε μόνον σχήμα, γατι ή γούνα είχε πάντοτε την πρώτην θέσιν. Έπειτα όμως παρατηρείται μεγάλη ποικιλία όσον άφορτά το ύφασμα του μανσόν. Ίδιως με ταγέρε συνειθίζονται μανσόν από βελουτιν ζεμπριν duretign. Είναι όλιγον μικρότερα από τά περσιανά, και ως στόλισμα έχουν ένα πλισέ από ταφά ή μερκία μοτίφ. Το όραώτερον όμως και το πεύ χαριτωμένο στόλισμα, είναι μιά μικρή άνθηνη γυρλάντα από τριαντάφυλλα ή μενεξέδες την όποιαν ράττοιεν εις το εμπρόσθιον μέρος του μανσόν.

Η Άννης ΚΑΙΤΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΗΛΩΣΕΩΣ

Ο ΜΠΑΪΡΑΧΤΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο πλοίαρχος και εγγενής νέος Παύλος Νούσης...

Την εποχήν ἀκριβώς αὐτὴν ἐρχεται εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ κάποιος Ἰταλὸς πλοίαρχος...

Ο Παύλος ὀργίζεται καὶ ζητεῖ τὸν ἔξυλοποίησιν.

Καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσε. — Τὶ θὰ κερδίσης ἂν κάνης ταρξή τώρα...

Ο Παύλος δὲν ἀπάντησε. — Ἐμεινε μερικὰ λεπτὰ σκυθρωπὸς καὶ περιεσπασμένος...

Αὐτοῦσδε δὲν θὰ τοῦ πᾶ τίποτα, ἀλλὰ τὴν Ραχὴλ θὰ τὴν πάρω μαζί μου...

Καὶ πρὶν τελευτᾶν τὸν λόγον τοῦ εἶχεν σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κἀθιστά του...

Τότε ἡ Ραχὴλ ἔλαβε τὸν λόγον καὶ με τόνον φανερόντα ὀργὴν καὶ περισσώτερον φόβον εἶπε.

— Ἄλλὰ τί θέλετε σὸ σπῆτι μου, κύριε; Ἐπὶ τέλος με τὸν τρόπον σας...

Ο Παύλος ἐκάθητο σ' ἓνα χαμηλὸ ταμποῦρ κοντὰ στὰ πόδια της...

Καὶ δὲν ἔλεγε ψέμμα. Ἐσκέπτετο ὅτι παρὰ τὴν θέλησιν της...

Ο Παύλος ἐπέταξέ της ἄνευ ἑξουσιοῦσε εἰς τὸν Ὀκσεάνδρον...

— Ἐμπρός! Γαμῆτε! Ἐξηκολούθησον ὁ Ἰταλὸς με τὸν ἴδιον τόνον.

— Ἐμπρός! Γαμῆτε! Ἐξηκολούθησον ὁ Ἰταλὸς με τὸν ἴδιον τόνον.

— Ἐμπρός! Γαμῆτε! Ἐξηκολούθησον ὁ Ἰταλὸς με τὸν ἴδιον τόνον.

— Ἐμπρός! Γαμῆτε! Ἐξηκολούθησον ὁ Ἰταλὸς με τὸν ἴδιον τόνον.

— Ἐμπρός! Γαμῆτε! Ἐξηκολούθησον ὁ Ἰταλὸς με τὸν ἴδιον τόνον.

καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν πόρτα σας. Σεῖς μὲλλον με παρεξηγεῖτε...

— Ἐμπρός! Γαμῆτε! Ἐξηκολούθησον ὁ Ἰταλὸς με τὸν ἴδιον τόνον.

— Ἐμπρός! Γαμῆτε! Ἐξηκολούθησον ὁ Ἰταλὸς με τὸν ἴδιον τόνον.

— Ἐμπρός! Γαμῆτε! Ἐξηκολούθησον ὁ Ἰταλὸς με τὸν ἴδιον τόνον.

— Ἐμπρός! Γαμῆτε! Ἐξηκολούθησον ὁ Ἰταλὸς με τὸν ἴδιον τόνον.

— Ἐμπρός! Γαμῆτε! Ἐξηκολούθησον ὁ Ἰταλὸς με τὸν ἴδιον τόνον.

— Ἐμπρός! Γαμῆτε! Ἐξηκολούθησον ὁ Ἰταλὸς με τὸν ἴδιον τόνον.

— Ἐμπρός! Γαμῆτε! Ἐξηκολούθησον ὁ Ἰταλὸς με τὸν ἴδιον τόνον.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Σήμερον θὰ ἐκτελεσθῆ εἰς τὸ Ὁδεῖον ἡ πρώτη μουσικὴ ἀσκήσις...

Τὴν 19 τρέχοντος θὰ δοθῆ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὁδεῖου...

Προσεχὸς θὰ ἐμφανισθῆ ἡ μικτὴ χοροδία τοῦ Ὁδεῖου...

Ἀπὸ τινος ἤρχισεν τὰς ἀσκήσεις ἡ μικρὰ ὀρχήστρα...

Ἐτοιμάζεται ἡ τρίτη συναυλία τῆς Ὀρχήστρας τοῦ Ὁδεῖου...

Περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς θὰ δώσῃ συναυλίαν τὸ Ἑλληνικὸν Κοντίνέτο...

Τὴν 15 Ἰανουαρίου ἡ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Ὁδεῖου...

Κατ' αὐτὰς θέλει ἐμφανισθῆ ἡ δημοσίαι τὸ Ἑλληνικὸν Κουαρτέτο...

Περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς θὰ προσέλθουν εἰς διπλωματικὰς...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΡΘΡΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΑΝΟΙΞΙΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΠΡΟΓΝΩΣΕΙΣ ΑΓΓΛΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΣ

Οτι τὸ κλίμα τῆς Γῆς συνεχῶς μεταβάλλεται εἶναι ἀναμφισβήτητον...

Ἐν τούτοις ὁ Ἄγγλος Φυσικὸς κ. Λεονάρδος Μάστριν...

Ἐν τῷ Ὁδεῖῳ Ἀθηνῶν ἀπὸ ἐννέα ἐτῶν λειτουργεῖ Σχολὴ...

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΚΑΙ Η ΔΗΜΩΔΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἐν τῷ Ὁδεῖῳ Ἀθηνῶν ἀπὸ ἐννέα ἐτῶν λειτουργεῖ Σχολὴ τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς...

Εἰς τὸν Καναδᾶ λοιπὸν ἡ μέση θερμοκρασίαι τοῦ χειμῶνος...

Τὸ ἄσπερον τὸν μουσικὸν μας εἰδένον, τὸ τε ἐκκλησιαστικὸν καὶ τὸ δημόδιον.

Ὁδμηρία ἀμφιβολία, ὅτι σήμερον ὅτε παρὰ πᾶσαν ἄλλην...

Περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς θὰ προσέλθουν εἰς διπλωματικὰς...

— ΤΟ ΑΝΘΟΣ —

Ἐξηκολούθουμιν σήμερον τὰς περὶ ἀνθέων γνώμης...

Τὰ ἀνθὲ ἔχουν γλώσσαν καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῆ πρέπει...

Τὸ ἀνθὸς ἔσται τὴν ἀκτινοβόλον κορυφὴν τῶν μαρτύρων...

Τὰ ἀνθὲ με τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν ἀδωότητά των...

Λέγεται—αὐτὸ δὲν τὸ βεβαίωμεν—ὅτι ἠρότησαν...

—Τὰ τριαντάφυλλα ἀπὴνησεν. —Γιατί; —Διότι..... γίνονται γλυκῶ.

Τὸ ἀνθὸς, μυροβόλος ἰατρὸς τῶν ἀσθενειῶν τῆς ψυχῆς...

Τὸ ἀνθὸς παρέχεται ὅπως ὁ ἀνθρώπος, τὰ φύλλα...

Ἄν δὲ σκεφθῆ κανεὶς ὅτι ἡ γῆ δλονεὶν καὶ πικνότερον...

Ρήτωρ εἰς συλλαλητήριον ἐν Ἀγγλίᾳ ὁμιλῶν καὶ διακοπόμενος...

Ἐμμεν ἐν Ἀγγλίᾳ, παθὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἐλευθερίας.

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

Με τί κοινὰ νὰ σὲ περᾶσω θάλασσα νύχτα γὰ νὰ φτάσω σὸ θείο λιμάνι...

Ἐγὼ βαροῦλλα καὶ οὐ πλέω, μαῦρο καὶ ὀκταγο νερό, νὰ ξεπνήσω δὲν μπορῶ.

Νῆαρχα νὰ βάλλω τιμονιένη κάποιος ἐνθῆμιος γλυκεῖος...

—μὲ τέτοιον θᾶμα εἶνε μεγάλο καὶ πῶς μπορεῖ νὰ πιστευθῆ—

Τώρα θαρρῶ πῶδ εἶν' αἰωνία καὶ δὲν τελειώνει αὐτὴ ἡ νύχτιά...

Νῆαρχα τὸν ἴλινο νὰ με πῶσῃ καὶ νὰ με φέρῃ σὶν αὐτῆ...

μὲ τὰ λουλοῦδα τὰ κλεισμένα, μὲ τ' ἀροκαίματα παιδιᾶ,

Ἐσο ἀκυβέρνητη ἀπὸψε θ' ἀφήσω τὴν ἀκροασιᾶ, τὸ βλέπω, ἀπάνω σὸ τὸ μῦθον...

Μαίθη βαροῦλλα τῆς ψυχῆς μου μαῦρο κατάνκι σὸ καλό!

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΗΣ "ΧΑΡΑΣ,"

Ἀπὸ τὴν σφαγιαζομένην Ἠπειρὸν

Ὁ ἁγιασμὸς τῶν ὑδάτων ἐπὶ τοῦ «Ἀβέρωφ»

Χειμωνιάτικες εἰκόνες

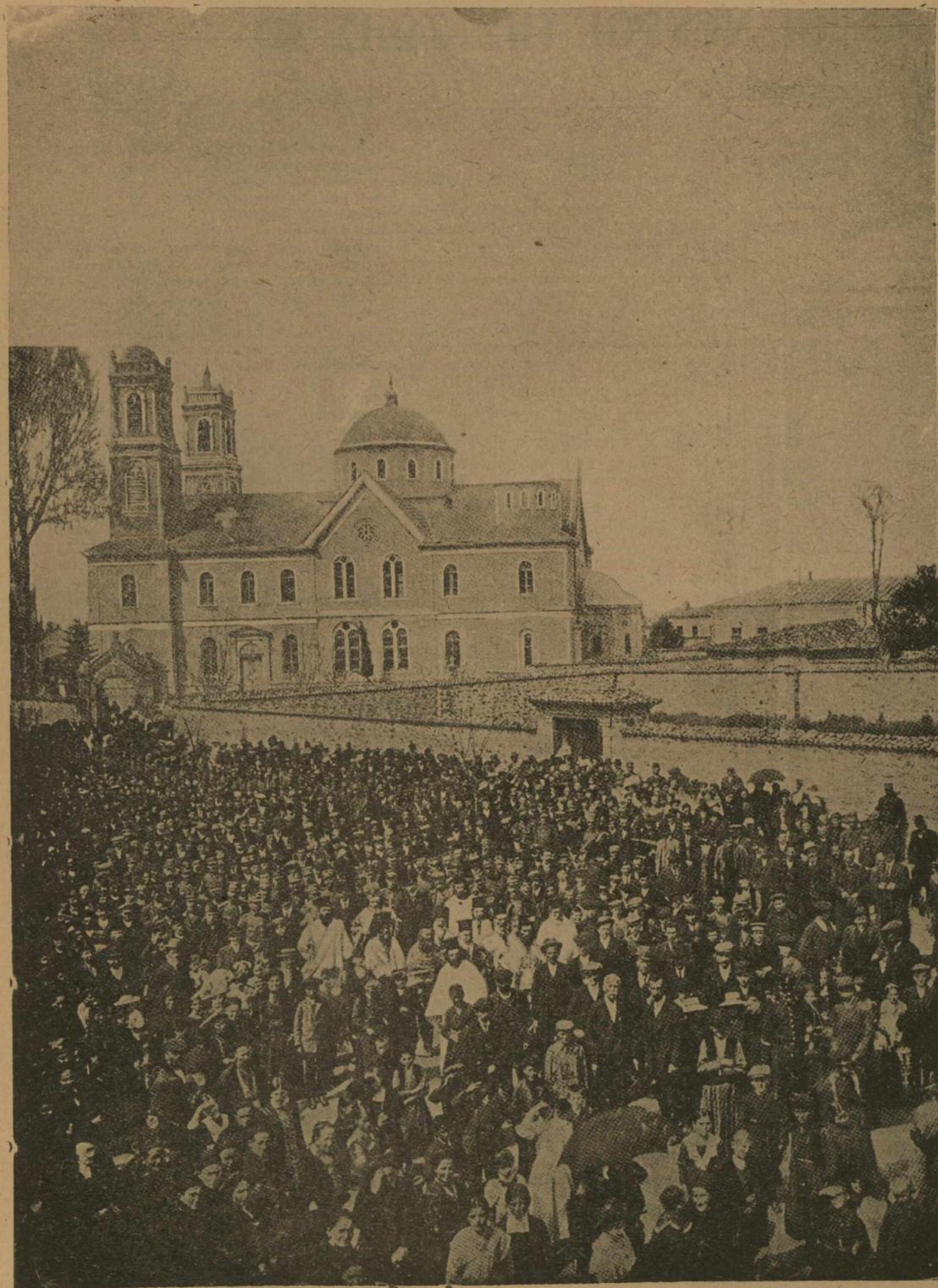
Ὁ ἕτερος τῶν καταδίκων (Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Πενορέματος)

Ὁ κυνηγὸς

Τὸ μελλοθάνατον Τζαμί

Ἡ τραγικὴ ἀγωνία τῆς Κορυτσᾶς

Γυναῖκες, ἄνδρες καὶ παιδιά εἰς μέγαν συλλαλητήριον διαμαρτυρίας κατὰ τῆς ἀδικίας τῆς Εὐρώπης βοῶσι τὴν ἑλληνικότητα τῆς πόλεως καὶ βροντοφωνοῦσι τὴν ὑπέροχον ἀπόφασιν τῶν «ἔνωσις ἢ θάνατος»

ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Αϊ σκιά
 Διασκεδαστικόν παιχνίδι γιά τή συναναστροφή είναι τό ξηξί: 'Α- πλώνεται επί του τοίχου καλώς, ώ- στε νά μή σχηματίζονται πτυχαί, ένα συνδόνι, ένας δέ από τήν συνανα- στροφή, διά κλήρον εκλεγόμενος, στην αρχή, κάθεται επί χαμηλού καθήματος έστραμένος πρός τό συνδόνι, χωρίς όμως νά πίπτει έπ' αυτού ή σκιά του. Όπισθεν δέ αΐ- θεού εις απόστασιν τινά τοποθετεί- ται επί μικράς τραπέζης κηρίον ή λαμπρά ανημένη, ένφ σβήνουνται τά άλλα φώτα τής αίθουσής.

Τότε μεταξύ του καθήμενου και του κηρίου διαλαίνουσι κατά σειράν και βραδέως πάντες οί τής συναναστροφής. Καθόντων δέ ούτοι διαλαίνουσι, ό καθήμενος ύπο- χροούται βλέπων τήν σκάν μόνον αυτών εις του συνδονίου, χωρίς ούδόλως νά στραφή, νά όνομά- ζη τό πρόσωπον εις ό ύποθέτει ότι άνήκει ή σκιά, που πέφτει στό συνδόνι. Περιττόν νά πούμε ότι έκαστος των διαβαίνόντων φροντίζει νά αλ- λουώνη όσον μπορεί τό σόμα του και τό βάδι- σμά του, ώστε νά καταστή δύσκολος ή αναγνώρι- σίς του.

Ο αναγνωρίζόμενος λαμβάνει τήν θέσιν του καθήμενου και τό παιχνίδι εξακολουθεί κατά τόν ίδιον τρόπον.

Τό αΐ γιμν τής συγγενείας

Κάποιος αδιάκριτος συναντήσας εις τόν δρό- μον μίαν κυρία μετά τινος νεάνιδος τās ήρώ- τησεν αν εινε συγγενείς.
 — Ναί, απεκρίθη ή νεάνις: τής κυρίας ή μη- τηρ εινε πενθερά τής μητρός μου.
 Ποία ήτο ή συγγενεία των;
 Νά ιδούμε ποιός θά τό βρῆ!

Πώς νά βυθίζετε τό χέρι σας στό νερό

χωρίς νά βρέχεταί

Εις μίαν λεκάνην γεμάτην νερό ρίψατε ένα νόμισμα ή ένα δακτυλίδι. Βεβαιώσατε κατόπιν, ότι μπορείτε νά βουτήξετε τό χέρι σας στό νερό νά βγάλετε τό ριφθέν αντικείμενον χωρίς νά βραχίτε καθόλου. Αυτό τό όποιον θά εκπλήξη τους άλλους δέν είναι παρά άλοουίστατον. Άρ- κεί νά πασπαλίζετε τήν επιφάνειαν του νερού με κόκιν λυκοποδίου, τό όποιον θά αγοράσατε από τό φαρμακείον.

Ακόμη διά νά κάμη τό πείραμά σας περισ- σότεραν εντύπωσιν, βράζετε τό νερό και βυθί- ζετε εις αυτό τό χέρι σας άπόβως. Φόβος νά βεβαιωθήτε δέν ύπάρχει διότι τό λυκοποδίου θά σχηματίση γύρω στό χέρι σας είδος χειροκτίου άδιαπεράστου ύπό του ύδατος και τής θερμότη- τος.

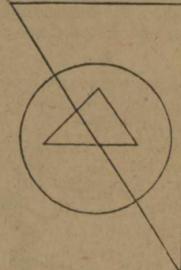

Τό καπέλλο σας
 Τό καπέλλο εινε ό βασιλεύς των ένδυμάτων άπο τό κεφάλι εινε ό ήγμεών των μελών του

σώματος. Τόν χειμόνα πρέπει νά φορήτε κα- πέλλο έριούχον εύκαμπτον και πορδίδες. Όταν βρίζεσθε στό σπίτι σας φροντίστε νά βγάξετε πάντοτε τό καπέλλο σας γιατί ύπάρχει φόβος νά πάθετε από συμφορήσιν. Ο νυκτερινός σκούφος πρέπει νά καταργηθή γιατί εινε άνθυμεινός. Τό θερινό σας καπέλλο πρέπει νά είναι λευκού χρώματος. Πρό παντός όμως άφήνετε όσο πε- ρισσότερον ειμπορείτε, τό κεφάλι σας άσκεπές: γιατί αυτό εινε τό πιο ήγιεινόν.

Η μονοκονδυλιά

Μπορεί ε νά γράψετε με μιά μονοκονδυλιά τό κάτωθι σχήμα;
 Προσέξατε νά μή περιόση τό μολύβι σας δύο φορές επί τής ίδιας γραμμής.

Πώς άρωματίζονται τά συρτάκια

Κόψατε μικρούς και τρυφερούς κλάδους ελά- του, χωρίστε τους σε μικρά, μικρά κομμάτια και γεμίστε με αυτά τά συρτάκια σας ή τήν ιματιο- θήκη σας. Κλείετε τα καλά. Έπειτα από δύο, τό πολύ, μήνας τά συρτάκια σας θά μοιροβο- λούν διαρκώς.

Τά μαγικά ποτήρι

Έχετε ένα ποτήρι τόσο καλά γεμισμένο με νερό, ώστε ούτε σταγών πλέον νά μή χωρή. Δο- κιμάσατε τώρα νά ρίξετε στό ποτήρι μιά καρ- φίτσα. Θα παρατηρήσετε ότι τό νερό δέν θά χυθή. Ρίξτε και άλλην, και άλλην, και άλλην τό νερό δέν χύνεται.

Λοιπόν μπορείτε νά ρίξετε 100, από μίαν- μίαν, χωρίς τό νερό νά χυθή.

Πρόχειρον γλύκισμα

Πάστε μερικά κομμάτια άπρου ψωμιού. Βρέ- ξατέ τα μέσα σε γάλα, βουτήξτε τα μέσα σε χτυπημένα αυγά και τηγανίστε τα.

Έπειτα άφοϋ τά πισπιλίσετε μέσα σε ψύλην ζάχαρην και κανέλλαν, τά σερβίρετε.

Πώς νά καθαρίζετε τά χειρόκτια σας

Τά χειρόκτια δέν μπορούν νά διατηρηθόν βέβαια καθαρά όσον και αν τά προσφάζετε. Αν νά τά καθαρίζετε λουτόν, δέν έχετε παρά νά βρέξετε τεμάχιαν φανέλλας χρωματιστής και νά τό πισπιλίσετε κατόπιν με σκόνην σαπωνιού. Τριέτε με αυτό τά χειρόκτια σας, τά αφήνετε νά στεγνώσουν και τά έχετε πάλιν σχεδόν και- νούργια.

Πώς πρέπει νά καθαρίζονται οι λάμπες

Πλύνετε τās λάμπας διά βραστου ύδατος, ένφ διαλύετε και μικράν ποσότητα ποτάσσης. Μετά τούτο τās στεγνώνετε καλώς και τās γεμίσετε πε- τρέλαιον. Εινε άνάγκη νά κόπτεται καλώς και ή εκάστην τό καέν φυτίλιον, νά προσέχετε δέ όπως μή αΐ καυφύλθρα πίπτωσιν έντός.

Τό μαγικό ποτήρι

Έχετε ένα ποτήρι τόσο καλά γεμισμένο με νερό, ώστε ούτε σταγών πλέον νά μή χωρή. Δο- κιμάσατε τώρα νά ρίξετε στό ποτήρι μιά καρ- φίτσα. Θα παρατηρήσετε ότι τό νερό δέν θά χυθή. Ρίξτε και άλλην, και άλλην, και άλλην τό νερό δέν χύνεται.

Λοιπόν μπορείτε νά ρίξετε 100, από μίαν- μίαν, χωρίς τό νερό νά χυθή.

Όραϊός οίνος δι' επιδόρπια

Δι' εκάστην φιάλην καλοϋ λευκού ή μέλανος οίνου λαμβάνετε 350 δρ. ζαχαρώσεως, όλίγην κανέλλαν, 12 γαρύφαλα, δύο φύλλα δάφνης, τά ό- ποία ανακατώνετε μετά του οίνου άρίνετε μέχρις οϋ ή ζάχαρις διαλυθή. Μετά τούτο έχετε ήδη κα- θαρισμένα και συντετριμένα εικοσι άμύδαλα, κατόπιν ανακατώνετε καλά και τοποθετείτε έντός φιαλόν.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

ΟΥΕΛΣ

[Ο κ. Λουμπόφ άνθρωπος οικονομικός κατε- στραμμένος καταφέρει στη Λύπη, ίνα συγγράψη ένα θεατρικόν έργον. Έκεί συναντά τόν Καβόρ ό όποιος ζή με τό τρομακτικόν όνειρον νά ελιχειρήση ένα ταξείδι στό φεγγάρι. Ο Καβόρ εξομολογείται άμέσως τά όνειρά του αυτά εις τόν Λουμπόφ, ό ό- ποιός τόσον ένθουσιάζεται ώστε άποφασίζει νά άκο- λουθήσιν τόν Καβόρ εις τό έξωφρενικόν αυτό ταξείδι του. Αρχίζουν τήν εργασίαν τους επί τής μηχανής ήτις θά τους μεταφέρει στό φεγγάρι και μόλις έτε- λειωσεν έννοιον].

Ο Καβόρ υπό τής στιγμής αυτής άρχισε νά μου φανείτα περισσότερο μυστηριώδης, γιατί εις όλας μου τās έρωτήσεις όχι μόνον δέν άπαν- τούσε διασαφηνιστικά, αλλά άπαντούσε με τοιού- τον συμβολικόν και άκατανόητον τρόπον, ώστε έμπροσθέν μου ήνοιγετο ρικινώδες και τρομακτι- κόν μυστήριον.

Τέλος πάντων εγκατέλειπα κάθε άμφιβολίαν και εισήλθον εις τήν σφαιραν.

Ο Καβόρ με ήρώτη εν αν έπήρα μαζί μου κανένα βιβλίον.

Η νέα αυτή έρώτησις του Καβόρ, έτόνω- σεν, ύπερηύχισε τους φόβους και τās άμφι- βολίας μου.

— Άλλά δέν μου λέτε, ήρώτησα, θά διαρ- κέση πολύ τό τοξ-ίδι μας;

Ο Καβόρ μου απήτησεν δι' ενός λακωνι- κωτάτου «περί πν!»

— Έγώ, εξηκολούθησα, εκτός των άλλων είστημονικόν μου βιβλίον έτηρα μαζί μου και ένα τόμον με τήν έπιγραφήν «Έργα Ού- τιλλιου Σαίξπηρ».

Μόλις τόν ήκουσα νά όμιλή έτσι γιά τόν Σαίξπηρ εξεπλάγη.

— Δέν έχετε διαβάσει τόν Σαίξπηρ; ήρώ- τησα.

— Αί μελέται, τās όποιας έχω κάμει, απή- ητησεν ο Καβόρ, περιορίζονται εις τήν φυσι- κήν και τήν χημείαν.

Κατόπιν ήρωτησα τόν Καβόρ που θά μετα- βώμεν πρώτων, ποία θά εινε ή πρώτη κα εύ- θυνσίαν μας.

Μου απήτησεν ότι, επειδή τό φεγγάρι εινε πλησιέστερον πρός τήν γήν, θά επισκεφθώμεν πρώτον αυτό.

Ες τήν Καβορίαν, όταν εισήλθον, ύπήρχε φός.

Όταν όμως εξεκινήσαμεν, ο Καβόρ μου εί- πεν ότι τούτο εινε περιττόν επί του παρόντος, επειδή δέν θά λάβωμεν άργότερον άνάγκην πρέ- πει τώρα νά τό σβύσωμεν.

Απεράντων σκότος εξηπλώθη γύρω μας.

Παντού χάος, παντού σκότος, παντού έρεβος. Πρός στιγμήν ευρέθην ως νά ειχον προσβληθή από άποπληξήν. Έπνιγόμεν, με κατελάμβανεν έλιγγος πρό των όσωνών αυτών του πεκιστά- του σκότους.

Εις τās άρχάς ο ούρανός μου έφάνη άπαι- σίως μαυρός.

Κατόπιν όμως διέκρινα άπειραριθμούς ά- στέρας, ούτινες όποσδήποτε καθίστων έλαφρό- τερον τό σκοτάδι, που έξετείνεται έφ' όλης τής άμυροσφαιρας.

Όσον έτροχωρούμεν επί τοσοϋτον ηϋξινεν ή λαμπρότης των αστέρων.

Εινε αδύνατον ό τοιος ειδε μόνον από τήν γήν τά άστρα νά φανασθῆ τήν μεγαλοπρεπή λαμπρότητα των.

Πάντοτε έβλέπομεν πράγματα άπεριγράφτου παραδοξότητος αλλά μόνον ο ούρανός αυτός με τά μεγάλα και φωτοβόλα άστρα του εκυ- αρχοϋσθε, έπεβάλλετο εις τήν αντίληψίν μου.

Η Καβορία ειχε κατασκευασθῆ με παρά- θυρα.

Ο Καβόρ πρό των άλλοκτόων φαινομένων των άγνώστων κόσμων, ίστατο έντελώς άμιλη- τος, ως έν Ιεροσολεστία, πάντοτε αποθανυζών και πάντοτε εκπληττόμενος.

Ειχε γινή τρελλός από τόν ένθουσιασμόν του. Εις μίαν στιγμήν μανίας, όταν ο ένθουσια- σμός και ή τρέλλα του εκ των καταπληκτικόν φαινομένων που εξετιλλίσσοντο έμπρός μας ύ-

περέβησαν τά όρια ήνοιξεν όλα τά παράθυρα τής Καβορίας.

Πρός στιγμήν έλειπισα τά μάτια μου, προσ- βληθείς αίφνης εκ του πλουσιωτάτου και θεϊ- ου φωτός που παντού έσκόραζε τό φεγγάρι.

Είχαμεν κινή πλουσιωτάτην προμήθειαν τρο- φίμων. Εις τās άρχάς του χειμερικου ταξειδίου μας είχομεν μεγάλην όρεξιν γιά φαγητό, έφ' όσον όμως έπροχωρούσαμεν επί τοσοϋτον και ή όρεξις μας έξέλειπεν.

Ένθυμούμαι όταν μιά ήμέρα ο Καβόρ άνοιξεν εκ νέου όλα τά παραπετάσματα τής καβορίας,

Μας άρπαξε ο άγέρας και μιά; εσήκωσε ψητά ούν σαπονοφόρους

τόσον εθαμβώθην εκ του ύπερβολικου φωτός, τό όποιον με προσέβαλεν, ώστε ήχησα νά φωνάσω. Εις τό βάθος του άπειρου διαστήματος τό ό- ποιον έξετείνετο έμπρός μας διεκρίνετο πλέον τελείως κάτασχη και μεγαλοπρεπής ή σεί ή η.

Έν τούτοις όμως δέν είχομεν όλην τήν άπαι- τωμένην ά-εσιν νά θαυμάσωμεν όλα αυτά καθ' όσον ήδη ευρισκόμθα άπάντων του πραγμα- τικου κινδύνου του ταξειδίου μας.

Ητο ή στιγμή κατά τήν όποιαν έπρεπε νά βαδίσωμεν εκ των πλαγιών και νά κατασκευά- σωμεν τό σημείον εις τό όποιον έερεπε νά προ- σορμισθώμεν. Τήν περίοδον αυτήν ο Καβόρ ά- νέτειξεν όλην του τήν δραστηριότητα. Έγώ άν- τιθέτως εύρισκόμην εις άγωνιώδη άργίαν.

Αίφνης ο Καβόρ εκλείσεν όλα τά παραπετά- σματα και εκ νέου έβυθίσθημεν εις τό σκότος.

Τέλος μετά χίλιους δυό έλιγμούς τής Καβορί- τας και μετά μωρίους κινδύνους έσταθμεύσαμεν εις τό σκοτόν.

Πρέπει τώρα νά άνοίξωμεν τά παραπετάσμα- τα, και νά ίδωμεν τέλος πάντων που ευρισκό- μεθα, τί ειδους τότοι ύπάρχουν ένταϋθα, ειπα στόν Καβόρ.

Πρέπει νά περιμένωμεν τουλάχιστον μισή ώ- ρα, έως όσον ανατείη ο ήλιος, ειπεν ο Καβόρ, πρέπει νά περιμένωμεν από τήν σελήνην τήν ά- νατολήν του ήλιου.

Αφοϋ παρήλθεν ή μισή ώρα ο Καβόρ πλή- ρως περιεργεας ήνοιξε τά παραπετάσματα.

Ηδη γύρω μας ύψοϋτο ένας λεπτότατος άχνός. Αίφνης ο Καβόρ με ύφος τελείου παραφρονας μου άρπαξε τά χέρια και κάτι μου έδειξε βα- θερά στό σκοτεινόν διάστημα.

— Τι εινε; τού ειπα εκπληκτος.

— Κυντάχτε! Ο ήλιος! Ο ήλιος.

Διεκρίνετο ή όρμητική έπιδρομή ενός συννε-

φου τό όποιον έτρεχε σάν νά κατεδιώκετο από σφοδρόν άνερα. Κάτωθεν του συννεφου αυτού, τό όποιον έντός όλίγου μας περιεκύκλωσε, μόλις διεκρίνετο ή άνατολή, διαλύθησά κάπως τά σκο- τάδια του ούρανοϋ.

Άλλά τώρα ή περιμέτρος του έφαινετο σε άλλοκοιτε; ύπερρυθρες φόρες, σε πρασινωπές γλωσσιδες καπνοϋ ούτινες συνεστεροϋντο. Έ- φρανόσθην ότι αΐται θά ήσαν τολύπια καπνοϋ, αΐτινες περνώσαι στό φός, εσχημάτιζαν πρός τόν ούρανόν τήν γραμμήν αυτήν των μανιωδών γλωσσών.

Άλλά όλα αυτά τά τρομερά πράγματα, στην πραγματικότητα δέν ήσαν τίποτε άλλο παρά τά πρώτα φαινόμενα τής ήλιακής έμφανίσεως εις τό φεγγάρι, δέν ήσαν παρά πύρινα δακτυλίδια γύρω από τά άστρα, τά όποια εκρύπτοντο, από τόν άτμοσφαιρικόν πέλλιν, διά τούς κατοίκους τής γής.

Κατόπιν, ο ήλιος!

Έάστερα, έάστερα έφάνη μιά όλόφωτη γραμ- μή, μιά γοσμη λεπτοτάτη εθαμβωτικής και άνοσοφρού λάμψεως. Η γραμμή οϋτή συν τφ χρόνφ έλαβε σχήμα κυκλικόν, έγινε τόσον, ένα φάσμα πυριφλεγές, και έστρεψε πρός ήμās, σάν άκόντιον, τήν φλέγουσαν θερμότητά του.

Παρ' όλίγον νά τυφλωθώ.

Έβγαλα μιά κραυγή και έστρεψα, σχεδόν τυ- φλωμένος, ζητών ψηλαφητεί ένα σκέπασμα.

Συγχρότως με τήν όρμητικην αυτήν φλόγα, ή όποια μās προσέβαλεν, ήκούσαμεν ένα ήχον. ο πρώτος τόν όποιον ήκούομεν άσ' ότου εγκατε- λείψαμεν τήν γήν.

Ητο ένα σφύριγμα, ένα μούρουμο, ήτο ο τρικυμώδης ψήθυμος τό αερδύχος μανούου τής νέας ήμέρας.

Τήν στιγμήν που μās ήλθεν ο ήχος και τό φός ή σφαιρα έταλαντεύθη, και ήμεις θαμβωμένοι σχεδόν τυφλοί εκονοτάμενοι ο ένας στόν άλλον.

Η σφαιρα έκατανεύθη εκ νέου και ο συρι- μός κατέστη πιό βίαιος.

Έκλεισα δ' αΐ τής βίας τά μάτια μου.

Έκανα άπεγνωσμένα προσπαθείας νά σκεπά- σω με κάτι τό κεφάλι μου και ή δευτέρα αυτή ταλάντευσις τής σφαιρας μ' έκανε νά χάσω τήν ίσορροπία.

Επί τέλους ήρον τό σκέπασμά μου και έτύ- λειξα τό κεφάλι μου.

Πρός στιγμήν άνοιξα τά μάτια μου, νά ιδώ τί συνέβαινε πρός τά έξω.

Ο άέρας έλουσοϋσθε.... Και σιγά οτι ύπήρχεν από τόν λεπτότατον άχνόν ήχησε νά γίνεται, μιά μάζα, μιά λάσπη, ένα ύγρόν, τό όποιον έσφύριζε και έβράζε, μεταμορφούμενον κατόπιν εις άέριον.

Μιά φορά άκόμη περιεστράφη ή μηχανή πιό δυνατά αλλά ήμεις ειχαμε άρταχθῆ ο ένας από τόν άλλον. Μετά τας σιγμάς, ύπέστημεν άνό- μη μίαν άνατροπήν τής μηχανής και αι ρηης εύ- ρέθην εξηπλωμένος κάτω. Η σεληνιακή αύγή μās κατελάμβανε και ήθελε νά δείξη ότι περι- εργον ειχεν ει' ήμās τά δυό άδρια ύποκειμένα τής γής. Κατώρθωσα νά ρίξω μιά μαϊνιά σε ό,τι έγι- νετο έξω. Αί τολύπια του καπνοϋ, μιά μάζα σχε- δόν ύγρη, άνέβαινε γλυστοροϋσε, έερεπε.

Ημεις εκυλιόμεθα εις τά σκότη.

Μιά μεγάλη μάζα από τās άναμικτους αυτάς ύλας ειχε προσκορϋσει επάνω μας, μās κατεπόν- τιζε, βράδυνα και κατόπιν έλειπύνετο γύρω μας. Ειδον πομφόλυγα, νά χορϋν γύρω μας αι ήχοι σα τόν Καβόρ νά στενάξη άσθενώς.

Άρταγμένοι ο ένας από τόν άλλον δέν έπαύ- ομεν νά περιστρεφόμεθα, ριπτόμενοι πό: έδώ, πότ' εκεί με τή μηχανή μας, ή όποια πάντοτε προσέκρουε και μās έτίναζε.

Και πάλιν βιαίως απεχωρήθημεν, τά κεφά- λια μας ήσαν σκοτισμένα και όλόκληρον τό σύμ- μακν έχόρουσε έμπροστά στα μάτια μας, σάν άστέ- ρα και σάν πύρινα τόξα!

(Ακολουθεί)

ΑΔΒΑΝΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η «Χαρά» γένε επιτυχία παρουσιάζει σήμερα εις τους αναγνώστας της. Θυμάσαι σίεσα Γάλλου καλλιτέχου προδωσαντος την ήμισυαίαν εκείνην χώραν και αποδώσαντος πρώτης τάξεως εις γραμμάς πρόσωπα και πράγματα του άγνωστου εκείνου κόσμου.

Τουρκαλβανοί του Έλβασάν προετοιμαζόμενοι διά την κατάκτησιν της Β. Ήπειρου και γλύφοντες τὰ δάκτυλά τους από τώρα.

Ελληνίς της Μουζακιά, κόρη Έλληνος προκριτού.

ΣΤΗΛΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Χαμένο όνειρο

Πικρή, πικρή επρόβαλλεν ή ώρησιμένη τόχη γιά να μ' άρπάξη τόνειρο βαθειά να μου τό θάψη μου ξαίματιώνει την καρδιά τό κορτερό της νύχι και τόνερό μου περί πολύ, θαμμένο έχει άναψει

Δίχως έλπίδα τό φτωχό, και οικιασμένο άκόμα καιεί τό φύλλα της καρδιάς κάθε πρωί και βράδυ άχ! θά κωσύν τά φύλλα μου δια θά γίνονν χώμα και ή τελευταία άναλαμπή θά φέρη τό σκοτάδι !!

Άρτα Μαρία Κ. Μαυρίδη

Τό χιόνι

Λιγισινάει τό χιόνι στού ήλιου εις άχίδες που σαν ξανθές κοπέλλαις θερμαίνονν τά δευτερά.

Σιγά-σιγά διαλέτεται και λίγο-λίγο λιώνει και σε σταλαγματίδες πέφτει άπ' τά κλαριά.

Τό πρώσνο χορτάρι ηρώ και χαμαρομένο φτερώνει διο χάρι άπ' τη βρομένη γη.

Και τά μικρά πουλάκια τρέμονναι; σιοβγαίνονν δελά από τη φοληρά τους με μιά χαράς φωνή!

Άθήναι Διόδρεας Σ. Κατωράκης

Τό κύμα και ή άμμουδιά

Γλυκά γλυκά τό κύμα στήν άμμουδιά ξετιλώνει με μιά παλή γαλήνη με μιά παλή χαρά...

Φλοισβίζει άφρομένο τραβήξαι πίσω πάλι την άμμουδι' άπαιλύνει και φεύγει σι' άνοιχιά.

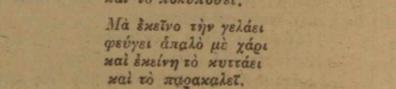
Κι' ή άμμουδιά άρημέτη σαν κόρη άποστατημένη κοιμάται σαν να σε νάρκη σι' λήθαργο βαθύ.

Και άόμπος τό στανόξη άκούσ τό θροισιά της όταν τό κύμα πάλι γέρνει στήν άγκαλιά της και τό πολυποθεί.

Μά έκείνο την γελείας φεύγει άπαιλό με χάρι και έκείνη τό κιντείται και τό παρακαλεί.

Τύφος καλαιών ιερωμένων Τουρκων Μικροσιατών εις την Βόρειον Άλβανίαν. Παρά τό νεκροταφείον είναι και αί ιεροί πηγαί και τά πηγάδια εις τίς οί πιστοί έκτελούν και τάς θρησκευτικάς των άπονήψεις. Κατά τούς Τουρκους και πρό παντός κατά τούς Τουρκαλ-

Κι' όταν σιμά της πάλι γυρίζει άφρομένο άτλώνει την χαϊδέει κι' ύστερα την φιλεί...

Η Ιστορία των χαριτών

Οί χαριται δέν είναι εφευρέσεις των νεωτέρων χρόνων. Είναι μ' άπό τάς άρχαιοτάτας μάλιστα εφευρέσεις. Οί Αιγύπτιοι και οί Φοίνικες είχαν χάριτας μεγάλων έκτάσεων, αλλά και οί δέν τούς άπέκρυπτον — όπως άλλως τε διας των τάς εφευρέσεις — από τούς ξένους. Οί Φοίνικες είχαν χάριτας όλης της Μεσογείου και της Βορείου θαλάσσης μέχρι των Κασσιτερίδων λεγομένων ήρώων όπου μετέβαινον διά την εξαγωγήν κασσιτέρου και διαφόρων άλλων μετάλλων. Οί Έλληνες κείτονν έκαμαν χριτών χαριτών. Ο Ηρόδοτος δέ αναφέρει ότι ο Άριστογόρας ο τύραννος των Μιλησίων ότε μετέβη εις τον βασιλέα της Σάρδης τον Κλεισμένην διά να τον πείση να έστρατεύση κατά των Περσών, έφερε μεθ' έαυτού χάριτας ή μάλλον πίνοντας χαλκίνους ένθα ήσαν χαραγμένα τά όρια των διαμαχομένων μερών.

Σέρ Τζών

Έλα

Έλα μακρύνε στήν έφημέε να πάμε να κρυφθώμε και εκεί στον ίσκιου των δανδρών να γλυκοφιληθώμε.

Και τό φίλι μας τό γλυκό ρίστε γιά μ'ε στεφάνι που ο παιγνιδιασής έρωτας με τον παπα θά βάνη.

Θά σού μαθώ τριαντάφυλλα γιά στρώμα να κοιμάσαι έγώ θά νάμαι σιλιάδης σου και σού κυρά θά νάσαι.

Έκει θά ήσουμε τά δυό εκεί θά ετυχούμε κι' όταν μ'ε πάρει ή ρηματιά μαζύ θά να ταρούμε.

Πειραιεύς Σ. Α. Μ.

Στοιχίημα!

Βέλος περιηγητής συνήθιζε να φέρη πάντοτε μεθ' έαυτού βιβλίον φέρων την έπιγραφην «Μπερτιν και Καρέ».

— Πολύ σάς ενδιαφέρει, βλέπω, αυτό τό βιβλίον, του ειπε μίαν ήμέραν πλουσίος συνταξιδιώτης του.

— Ναι άνήτησεν ο περιηγητής, στοιχίζει περισσότερο από 100 χιλ. φράγκα.

— Ερωτήσαθε βεβαίως...

— Όχι είμαι βέβαιος ότι και σεις θά πεισθείτε διά την άξίαν του άν τό διαβάσετε προσεκτικά.

— Χά, χά...

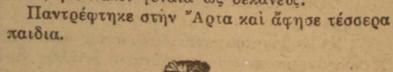
— Στοιχηματίζομεν

— Οτι θέλετε

Τό στοιχίημα έτέθη. Ο περιηγητής ήνοιξε τό βιβλίον και έδειξεν εις τον συνταξιδιώτην τουδει μέσα εις αυτό έπισηχον 100 γραμμίτια φέροντα τάς διαπογραφάς των Μπερτιν και Καρέ ταίμον και γραμματέως της «Βελγικής Τριπλής».

Σ. Α. Μ.

ΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ

Διηγήτορας Θεοδοσιού από τό Καρπενήσι έφρονε ή εις τόν αφενδιασμένον του Γκιμπόβου την 10ην 8 βραίου του 1912. Έξακολουθούσε να μάχεται λεοντόκαρδα με μίαν πληγήν εις τό στήθος, όταν τόν έπληξε ο θάνατος. Στά 57 έπολέμησε πάλιν γενναία ως δεκαεννέα.

Παντρεύτηκε στην Άρτα και άφησε τέσσερα παιδια.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

ΤΟ ΜΙΣΟΤΕΛΕΙΩΜΕΝΟ ΣΚΙΤΣΟ

Ένας μεγάλος ζωγράφος άρχισε όταν ήταν παιά γέρος να ζωγραφίζει δύο πυγμαίους Αύτους άκριβώς που σάς παρουσιάζη ή εικών.

Έξαφνα όμως πριν προφθάση να τούς τελειώση άπέθανε και ή εικών έμεινε όπως έχει. Στη διαθήκη του ο ζωγράφος ανέφερε πως έσκέπτετο να συμπληρώση την εικονία διά να γίνη τέλεια. Πώς;

Αυτό δά θέλομε να μ'ε πητε σεις. Να σάς δοθμε.

Πρέπει να συμπληρώσετε και να μ'ε στείλετε την εικονία.

Η επιτυχία έγκειται εις τό ποίος θά μαντεύση τι δέν επρόφθασεν ο καλλιτέχνης γιά να ζωγραφισή.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

Τό πουλί και τό αυγό

Αυτό τό πουλάκι που βλέπετε έσπασε τό αυγό του ένα πρωί επετιάχθηκε έξω και άρχισε να λιλιβίζει.

Τώρα ήμείς θέλομε να κόψετε καταλλήλως τά κομμάτια του αυγού έτσι καθώς είναι χωρισμένα να τά κολήσετε και να μ'ε παρουσιάσετε τό αυγό γερό, τέλειο, όπως ήταν πριν έβγει τό πουλί.

Δέν χρειάζεται παρά όλίγη προσοχή. Θά τό κατορθώσετε;

Άπαντήσεις επί των δύο αυτών διαγωνισμών γίνονται δεκται μέχρι της 22ας Φεβρουαρίου συνοδευόμεναι από τά δύο δελτία των διαγωνισμών.

Εις τούς λύτας αυτών θά δώσομεν τά κά ωθη βραβεία με την σειράν της κληρώσεως, ή όποια θά γίνη ενόπιον πενταμελούς επιτροπής άποτελουμένης από πέντε λογίους των Άθηνών.

1ου Διαγωνισμοί.—Εις τούς δύο πρώτους άνά μίαν βαλίτσαν ταξειδίου.

Εις τούς πέντε δευτέρους άπό πορτιμονέ.

Εις τούς δέκα κείτονν από ένα τόπον της «Μεγαλόχαρης» του κ. Τανάγρα.

2ου Διαγωνισμοί.—Εις τούς δύο πρώτους θά δώσομεν από μίαν χρυσήν λαβήν μπιστοτινού.

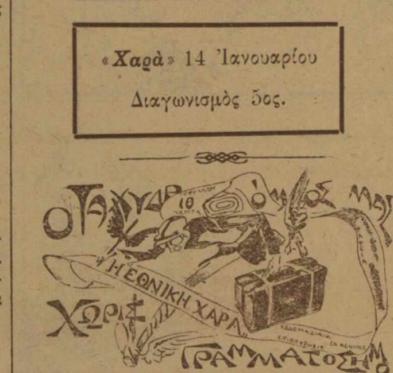
Εις τούς πέντε δευτέρους άπό μίαν συλλογήν ειδών γραφείου.

Εις τούς δέκα κείτονν από μίαν σειράν καρτών έργων Έλλήνων ζωγράων.

Πρέπει κάθε λύσις κάθε διαγωνισμού να συνοδεύεται και από τό οικειον δελτίον.

«Χαρά» 14 Ιανουαρίου Διαγωνισμός 4ος.

«Χαρά» 14 Ιανουαρίου Διαγωνισμός 5ος.

Α. Καμπανέλλαν. Χιον.—Αυτό μ'ε ευχαριστεί. Χωρίς να περιμένετε στείλετε μας, ότι έκλεκτόν έχετε διά την «Χαράν». Η Χίος θά έξη πολλά έμπορφα Λαϊκά πράγματα άγνωστα.

Ι. Απέστην, Αίγιον.—Μαζύ με τον κατάλογον τον όποιον μ'ε ύπόσχασθε, περιεμένομεν και κανένα έμπορφο λαογράφημα. Μόνον έτησία έγγραφη γίνεταί. Άπαντήσατε. Τά πατριωτικά σας ποιήματα ήλθον όλίγων άργά δυστυχώς. Πολύ όφραία ή ευχή σας προς τον Βισιλιά μας.

«Με την περίσσια χάρι του χρόνου ο κόσμος να τον δη στην Πόλι καρβαλάση!

κ. Κ. Ζούλην, Βόλον.—Ένεγράφητε. Εύχαριστούμεν.

κ. Δημ. Ίατρού, Τρίπολιν.—Η περιγραφή του άγιασμού των ύδάων πολύ καλή. Κρίμα που ήλθε άργά. Έν τούτοις όμως άναδημοσιεύομεν εκ της άνταποκρίσεως σας την διά τον περιεργον τρόπον των έκδηλώσεων του σεβασμού των διαφόρων ξένων των έπισκεπτομένων τον Ίορδάνην Ποταμόν.

«Οί Γερμανοί άρχοντα να ίδουν μόνον τον Ποταμόν και θεωρούν τον έαυτον τους άγιασμένον. Άλλοι βαπτίζονται με κάποιον άνάδοχον κατ' άπομίμησην Ίωάννου του Βαπτιστού. Έτεροι πέρονουν μαζύ των άσπρο ύφασμα, τό όποιον βαπτίζουν εις τον Ίορδάνην. Τό ύφασμα αυτό τό φυλάττονν διά να τούς χρησιμεύση ως νεκρικών σάβανον. Άλλοι κόπτοντες κλάδους εκ των παροχθίων δένδρων του Ποταμού σχηματίζουν ράβδους, τάς όποιας βουτούν εις τον Ποταμόν. Τάς ράβδους αυτές τάς θεωρούν ως λίαν πολυτίμους.»

Στείλατέ μας σάς παρακαλούμεν άγνωστα λαϊκά του τόπου σας.

Α. Μακαριτήν, Ναύπακτον.—Σάς ευχαριστούμεν πολύ.

Α. Παπαδήμαν, Ένταύθα.—Φιλολογικά ήμέραι! πολύ έμορφες. Με λεπτήν παρατήρησιν και πολύν έφραϊαν. Δυστυχώς πολύ μεγάλες. Διά την «εξενομιαν» έχετε δικαίον. Είναι μιά άρρώστεια πολύ άσχημη ή όποια ετυχώς θά λείψη τώρα μάλιστα άπου ή Έλλάς έμεγάλωσεν και έδοξέσθη τόσον. Τό τραγουδάκι σας πολύ έμορφο. Θά δημοσιευθή. Στείλατε

Α. Άλεξάνδρον, Ένταύθα.—Εύχαριστούμεν. Δραχμαί πέντε έτησίως. Λαογραφίας όσας έχετε. Διήγημά σας ήρσεν ύπερβολικά. Δυστυχώς πολύ μεγάλο. Κανένα μικρότερον; Θά σάς σταλή.

Α. Κατωράκην, Ένταύθα.—Εύχαριστούμεν. Ποιήματά σας που έμορφα. Δημοσιευθούν.

Σέρ Τζών.—Νά μ'ε στείλετε. Θά δημοσιευθούν.

Ε. Α. Μ. Πειραιά.—Πολύ όφραϊα. Περιεμένομεν και άλλα.

Χ. Χιλιάρχον, Βόλον.—Μάλιστα. Θά δημοσιευθή.

Άβρααλώμ.—Δυστυχώς είναι δύσκολος ή τύπος μουσικής. Οτι άλλο έκλεκτόν ευχαριστως. Πέντε δραχμαί έτησίως.

Κούλαν Κουτσοπούλον, Δέρσαν.—Σάς ευχαριστούμεν. Δεχόμεθα.

Ι. Ζήραν, Ένταύθα.—Εύχαριστούμεν διά τά

καλά σας λόγια. Δυστυχώς προσωπικόν συνοπληρώθη. Με πρώτην ευκαιρίαν έξέπαινον.

Μίσην Παπαχατζήν, Άλισσόν-Πατρών.—Εύχαριστούμεν.

Α. Βασιλόπουλον, ένταύθα.—Διά να ληφθή ύπ' όφην ή λύσις πρέπει ν' άποστείλετε κατά τούς δημοσιευθέντας όδρους και τά δελτία.

Α. Έρμανουήλ, ένταύθα.—Συγγατηρία. Άλλά ή «μονοκονουλία» δέν ύπάγει εις τούς διαγωνισμούς. Είναι μόνον γιά να περνά ή ώρα στο σπίτι.

Γαλάτειαν Γλήνη, Πατήσια.—Εύχαριστούμεν.

Θωμάν Συτρεσιόν.—Λύσις διαγωνισμού έλήφθη.

Π. Κωνσταντινίδην, ένταύθα.—Λύσις διαγωνισμού έλήφθη. Στείλατε.

Ε. Βερσήν, Χαλκίδα.—Η άνταπόκρισις όλίγον άργα. Η κοινωνική κίνησις άργότερον όποτε θά δημιουργηθή τοιαύτη σελίς. Άποσώμεν έκείνο της «Χαράς»: «Όλος ο κόσμος σήμερα κρατούσε την «Χαράν» ή όποια με την θαυμασίαν ύλην της και τάς όφραϊας εικόνας της, μ'ε έξετρελλαν κυριολεκτικώς και έγεινε ο άχώριστος σύντροφος των Χαλκιδέων.»

Μ. Κραβαλάκι, Ηράκλειον.—Έλήφθη. Εύχαριστούμεν γιά τά καλά σας λόγια.

Η. Σταθόπουλον, Ναύπλιον.—Θά δημοσιευθή.

Μαρίαν Κόψην, Ηράκλειον.—Επιστολή σας έλήφθη. Εύχαριστούμεν.

Α. Καπελάκην, Σύρον.—Σάς ευχαριστούμεν πολύ. Περιεμένομεν.

Κατίαν Αδσκου, Έλευσίνα.—Λύσις διαγωνισμού έλήφθη.

Άγγελικήν Ρούσου, Ένταύθα.—Λύσις διαγωνισμού έλήφθη.

Ι. Καψήν Μυτιλήνην.—Θά σταλή. Εύχαριστούμεν.

Έρασμίαν Χρονίδου, Ηράκλειον.—Σάς ευχαριστούμεν πολύ. Φύλλα θα σταλλούν. Περιεμένομεν.

Ρώμον Λύγερινόν, Φάρασα.—Εύχαριστούμεν. Δεχόμεθα. Ήαν έχετε λαογραφίας.

Σ. Μπότσην, Σπάρτην.—Εύχαριστούμεν. Θά δημοσιευθούν.

Β. Δουδούμαν, Κόρινθον.—Λύσεις διαγωνισμών έλήφθησαν.

Γ. Σύγγον, Κιπταρισίαν.—Άκριβώς έτσι είναι, άλλα ή μονοκονουλία δέν ύπάγει εις τούς διαγωνισμούς, είναι μόνον γιά να περνάει ή ώρα στο σπίτι τό βράδυ.

Ρ. Θ., Ένταύθα.—Μάλιστα άν ύπάρχει τίποτε μικρό και έμορφο.

Α. Βουντατζήν Βόλον.—Στείλετε πρό παντός λαογραφίας άγνωστούς. ήθη και έθιμα περιέργα.

Ε. Σκριβάνον, Πειραιά.—Σάς ευχαριστούμεν. Μάλιστα.

Α. Βενιαεζήν, Πειραιά.—Εύχαριστούμεν γιά τά καλά σας λόγια. Λύσις έλήφθη. Μόνον έτησία συνδρογή γίνεταί άντι πέντε δραχμών.

Π. Λαγκαδότην, Δέρσαν.—Έμορφο. Θά δημοσιευθή.

Γ. Κουτσούλην Κόρινθον.—Εύχαριστούμεν. Χριστουγεννιάτικα όφραϊα άλλα πολύ άργά, Τραγουδάκι σας διά «Χαράν» έμορφο. Δημοσιεύομεν μερικούς στίχους.

Εις την «Χαράν»

Τό όφροτον όνομά σου που τό μόνον όνειρόν σου εις να κνλιοφορήθι δέξον από την καρδιά μου μιά μικρή μιλιά ή χή.

Εύχομαι να σ' άγαπούνε π'ός κι' έγω σι' άγαπώ πάντοτε να αροτιμάσαι π'ός σι' προτιμά κι' έγω.

Α. Καλλιφώτην, Άνδραβίδαν.—Άπό τά μέρη από τά όποια δέν φράσσονται από γοαυμάς.

Σ. Κ. Ζ. Σύρον.—Βεβαίως. Γιατί διχ; Μ. Φακήν.—Λύσις διαγωνισμού έλήφθη. Γ. Χαρ τσην, Διαβολέτιον.—Περιεμένομεν. Σελίς καταχωρήσασον θά γίνη. Η. Σταθόπουλον, Ναύπλιον.—Θά δημοσιευθή. Π. Παπαδόπουλον, Ναύπλιον.—Λύσις διαγωνισμού έλήφθη. Α. Παλιασάραν, Πύργον.—Θά δημοσιευθή. Δέσποινα Κουτσοούλην, Μπάστα Καλαμών. Εύχαριστούμεν. Σάς γραφομεν.

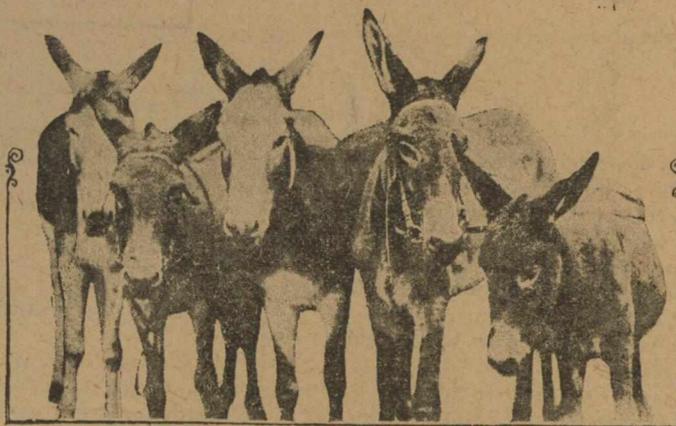

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

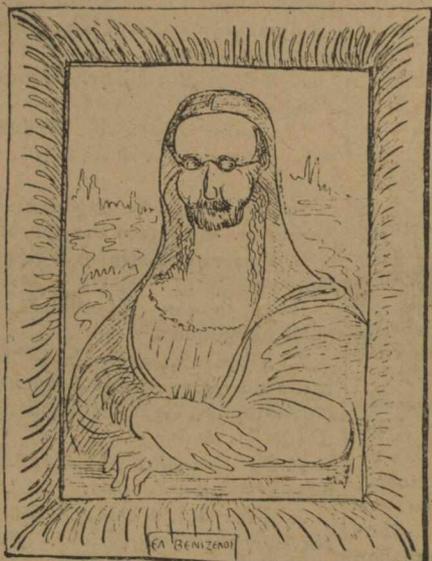
Υπό ΣΤΑΜ-ΣΤΑΜ

Κοιλιακός τύφος

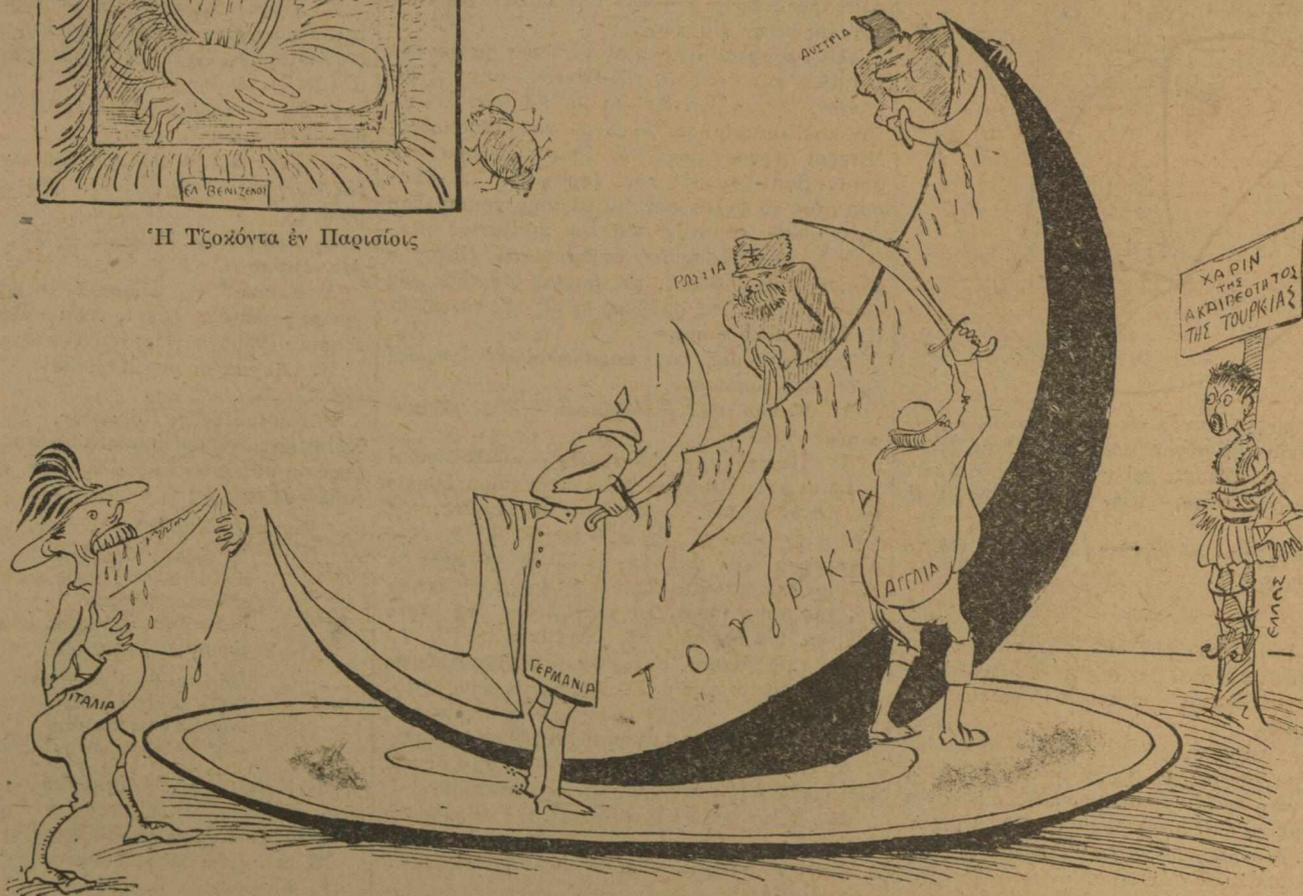
Υπουργικόν Συμβούλιον ἐν Ἀλβανίᾳ

Ἡ Τζοζόντα ἐν Παρισίῳ

Ἐγροφῆφτοι ἡγεμόνες τοῦ Ἀλβανικοῦ θρόνου

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ὅποιος ἔχει μαχαῖρι τρώει πτερόνι